

6. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Μύροις, παροικήσας αισθητῶς, μύρον ἀληθῶς ἀνεδείχθης, μύρω χρισθεὶς νοητῷ Ἁγίε Νικόλαε, Ἀρχιεράρχα Χριστοῦ, καὶ μυρίζεις τὰ πρόσωπα, τῶν πίστει καὶ πόθῳ, σοῦ τὴν παναοίδιμον, μνήμην τελούντων αἰεὶ, λύων συμφορῶν καὶ κινδύνων, τούτους καὶ τῶν θλίψεων Πάτερ, ἐν ταῖς πρὸς τὸν Κύριον πρεσβείαις σου.

Νίκη, φερωνύμως ἀληθῶς, τοῦ πιστοῦ λαοῦ ἀνεδείχθης, ἐν πειρασμοῖς κραταιά, Ἁγίε Νικόλαε, θεράπων ὄντως Χριστοῦ· πανταχοῦ γὰρ καλούμενος, ὀξέως προφθάνεις, πόθῳ τοὺς προστρέχοντας, ὑπὸ τὴν σκέπην σου· σὺ γὰρ ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, πίστει ὀπτανόμενος σώζεις, ἐκ τῶν πειρασμῶν καὶ περιστασεων.

Ἦφθης, Κωνσταντίνῳ Βασιλεῖ, σὺν τῷ Ἀβλαβίῳ κατ' ὄναρ, καὶ τούτους φόβῳ βαλῶν, οὕτως αὐτοῖς εἰρηκας. Λύσατε δὴ ἐν σπουδῇ, τῆς εἰρκτῆς οὐς κατέχετε, δεσμίους ἀδίκως, ἀθῶους τυγχάνοντας, τῆς παρανόμου σφαγῆς· ὅμως ἀλλ' ἐὰν παρακούσης, ἔντευξιν ποιήσομαι Ἄναξ, κατὰ σοῦ πρὸς Κύριον δεόμενος.

Μέγας, ἀντιλήπτωρ καὶ θερμός, τοῖς ἐν τοῖς

6. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Ἐνῶ κατοίκησες στὰ Μύρα σωματικά, ἀναδείχθηκες ἀληθινὰ μύρο, ἀφοῦ χρίσθηκες μέ πνευματικό μύρο, Ἁγίε Νικόλαε, Ἀρχιερέα τοῦ Χριστοῦ· Καί μυρώνεις τὰ πρόσωπα, αὐτῶν πού μέ πίστη καὶ πόθο ἐπιτελοῦν πάντοτε τὴν ἄξια ὕμνων μνήμη σου, ἀπαλλάσσοντάς τους, Πάτερ, ἀπό συμφορές καὶ κινδύνους καὶ ἀπό τίς θλίψεις μέ τίς πρεσβεῖες σου πρὸς τόν Κύριο.

Σύμφωνα μέ τό ὄνομά σου ἀναδείχθηκες ἀληθινὰ ἰσχυρή νίκη τοῦ πιστοῦ λαοῦ στούς πειρασμούς, Ἁγίε Νικόλαε, ἀληθινέ ὑπηρέτη τοῦ Χριστοῦ· Διότι ὅταν καλεῖσαι προφθάνεις γρήγορα παντοῦ, ἐκείνους πού μέ πόθο καταφεύγουν κάτω ἀπό τή σκέπη σου· Διότι ἐσύ νύχτα καὶ ἡμέρα ἐμφανίζεσαι καί τούς σώζεις, ἀπό τούς πειρασμούς καί τίς περιστάσεις.

Ἐμφανίσθηκες στόν βασιλιά Κωνσταντῖνο καί στόν Ἀβλάβιο σέ ὄνειρο, καί ἀφοῦ τούς φοβέρισες, τούς εἶπες τά ἐξῆς: Ἐλευθερῶστε λοιπόν γρήγορα ἀπό τή φυλακή τούς κρατουμένους πού κρατεῖτε ἄδικα, οἱ ὅποιοι εἶναι ἀθῶοι γιά τὴν παράνομη σφαγή· Ἄν ὅμως παρακούσεις, βασιλιά, θά μιλήσω στόν Κύριο παρακαλώντας τον εἰς βάρος σου.

Εἶσαι μέγας καὶ θερμός βοηθός γιά ὅσους βρῖ

κινδύνους τελοῦσιν, ὑπάρχεις ἔνδοξε, Ἄγιε Νικόλαε, Ἱεροκῆρυξ Χριστοῦ, τοῖς ἐν γῆ καὶ τοῖς πλέουσι, τοῖς πόρρω καὶ πέλας, οἷα συμπαθέστατος, καὶ πρεσβευτῆς κραταῖος· ὅθεν συνελθόντες βοῶμεν· Πρέσβευε πρὸς Κύριον ὅπως, πάσης λυτρωθῶμεν περιστάσεως.

Δόξα...

Ἱεραρχῶν τὴν καλλονὴν, καὶ τῶν Πατέρων κλέος, τὴν βρῦσιν τῶν θαυμάτων, καὶ τῶν πιστῶν ἀντιλήπτορα μέγιστον, συνελθόντες ᾧ φιλέορτοι, ἄσματικοῖς ἐγκωμίοις ὑμνήσωμεν λέγοντες· Χαίροις ὁ τῶν Μυρῶν φρουρός, καὶ πρόεδρος σεπτός, καὶ στύλος ἀπερίτρεπτος. Χαίροις φωστὴρ παμφαέστατε, ὁ τὰ τοῦ κόσμου πέρατα, διαλάμπων τοῖς θαύμασι. Χαίροις τῶν θλιβομένων ἢ θεία χαρμὸσύνη, καὶ ἀδικουμένων θερμότατος προστάτης, καὶ νῦν παμμακάρε Νικόλαε, μὴ παύση πρεσβεύων Χριστῶ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων ἀεὶ, τὴν χαρμόσυνον καὶ πανέορτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν...

Σπήλαιον εὐτρεπίζου· ἡ Ἀμνάς γὰρ ἤκει, ἔμβρουον φέρουσα Χριστόν. Φάτνη δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλόγου πράξεως, ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, μαρτυρεῖτε θαῦμα τὸ φρικτόν, καὶ Μάγοι ἐκ Περσίδος, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, τῷ Βασιλεῖ προσάξατε· ὅτι ᾤφθη Κύριος ἐκ Παρθένου Μητρὸς, ὃν περ καὶ κύψασα, δουλικῶς ἢ Μήτηρ

σκονταὶ στοὺς κινδύνους, Ἄγιε Νικόλαε, ἱεροκῆρυκα τοῦ Χριστοῦ, γὰρ ὅσους βρίσκονται στὴν ξηρὰ καὶ πλέουν στὴ θάλασσα, γι' αὐτούς πού βρίσκονται μακριὰ καὶ κοντά, ὡς συμπαθέστατος καὶ ἰσχυρός πρεσβευτῆς· Γι' αὐτό συγκεντρωθήκαμε καὶ φωνάζουμε· Πρέσβευε στὸν Κύριο, νά λυτρωθοῦμε ἀπὸ κάθε περίσταση.

Δόξα ...

Τὴν ὠραιότητα τῶν Ἱεραρχῶν, καὶ τῶν Πατέρων τὴ δόξα, τὴ βρῦση τῶν θαυμάτων, καὶ τὸν μεγάλο βοηθὸ τῶν πιστῶν, ἐλάτε, φιλέορτοι, νά τὸν ὑμνήσουμε μὲ ἐγκωμιαστικούς ὕμνους λέγοντας· Χαῖρε ἐσύ ὁ φρουρός τῶν κατοίκων τῶν Μύρων καὶ σεβαστὸς πρόεδρος καὶ στύλος ἀκλόνητος. Χαῖρε φωστήρα ὀλοφάτεινε, πού φωτίζεις μὲ τὰ θαύματα τοῦ κόσμου τὰ πέρατα. Χαῖρε, ἡ θεϊκὴ χαρὰ τῶν θλιβομένων, καὶ ὁ θερμότατος προστάτης τῶν ἀδικουμένων· Καὶ τώρα, Παμμακάριστε Νικόλαε, μὴ παύσεις νά πρεσβεύεις στὸν Χριστὸ τὸν Θεό, γιὰ ἐκείνους πού μὲ πίστη καὶ πόθο τιμοῦν πάντοτε τὴν χαρμόσυνη καὶ ἑορταστικὴ μνήμη σου.

Καὶ νῦν...

Σπήλαιο, νά ἐτοιμάζεσαι· διότι ἔχει ἔλθει ἡ ἀμνάς (τὸ θηλυκὸ πρόβατο) φέροντας μέσα της τὸ Χριστὸ ὡς ἔμβρουο· Φάτνη, ὑποδέξου, αὐτὸν πού μὲ τὸ Λόγο του ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὴν παράλογη πράξη ἐμᾶς τοὺς γήινους (τοὺς ἀνθρώπους). Βοσκοὶ πού μένετε στοὺς ἀγρούς, γίνετε μάρτυρες τοῦ φρικτοῦ θαύματος· Καὶ Μάγοι ἀπὸ τὴν Περσία, προσφέρετε στοῦ Βασιλέα χρυσὸ καὶ λίβανι καὶ σμύρνα· Διότι ἐμφανίσθηκε Κύριος ἀπὸ

προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγετο τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς. Πῶς ἐνεσπάρης μοι, ἢ πῶς μοι ἐνεφύης, ὁ λυρωτῆς μου καὶ Θεός;

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν Προκείμενον.
Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11).

Ἀναγνώσματα

Παροιμιαί. (Γ'.7, Γ'. 13-16). Κατ' ἐπιλογὴν.
(13 Νοεμβρίου. Σελ. 185).

Παροιμιαί. (Γ'. 31-ΙΑ'. 12). Κατ' ἐπιλογὴν.
(13 Νοεμβρίου. Σελ. 186).

Σοφία Σολομώντος. (Δ'. 7-15).
(4 Δεκεμβρίου. Σελ. 317).

Ἐκτενής. κ.λ.π. Κεφαλοκλισία.
(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Χαίροις ἡ ἱερὰ κεφαλή, τὸ καθαρὸν τῶν ἀρετῶν καταγώγιον, ὁ θεῖος τῆς θειοτάτης, ἱερωσύνης κανών, ὁ Ποιμὴν ὁ μέγας, ὁ φανότατος, πυρσοὺς ὁ τῆς νίκης, ἐπιφερόμενος ὄνομα, ὁ δεομένοις, συμπαθῶς ἐπικλῶμενος· ὁ καμπτόμενος, ἀσθενῶν ταῖς δεήσεσι· ὄυστης ὁ ἐτοιμότητος, φρουρὸς ὁ σωτήριος, πᾶσι τοῖς πίστει τελοῦσι, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου. Χριστὸν καταπέμψαι, Παμμακάριστε δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Παρθένο Μητέρα· Τὸν ὁποῖο καὶ προσκύνησε ὡς δούλη ἢ Μητέρα του, καὶ ἀπευθύνθηκε λέγοντας σ' αὐτόν, πού ἦταν στὴν ἀγκαλιά της. Πῶς σπάρθηκες μέσα μου; Ἦ πῶς φυτεύθηκες μέσα μου, ἐσύ πού εἶσαι ὁ Λυρωτῆς μου καὶ Θεός.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν Προκείμενο.
(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11).

Ἀναγνώσματα

Παροιμίες. (Γ'.7, Γ'. 13-16). Κατ' ἐπιλογὴν.
(13 Νοεμβρίου. Σελ. 185).

Παροιμίες. (Γ'. 31-ΙΑ'. 12). Κατ' ἐπιλογὴν.
(13 Νοεμβρίου. Σελ. 186).

Σοφία Σολομώντος. (Δ'. 7-15).
(4 Δεκεμβρίου. Σελ. 312-313).

Ἐκτενής. κ.λ.π. Κεφαλοκλισία.
(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Χαῖρε, ἐσύ ἱερὴ κεφαλή· Ἡ καθαρὴ κατοικία τῶν ἀρετῶν· Ὁ θεϊκὸς κανόνας τῆς θεϊκώτατης ἱερωσύνης· Ὁ μέγας Ποιμένας ὁ ὀλόφωτος· Δάδα (δαδί) πού φέρεις τὸ ὄνομα τῆς νίκης· Ἐσύ πού σκύβεις μέ συμπάθεια πρὸς αὐτούς πού ἔχουν ἀνάγκη· Ἐσύ πού λυγίζεις στίς δεήσεις τῶν ἀσθενῶν· Ὁ πανέτοιμος λυρωτῆς· Ὁ σωτήριος φρουρὸς γιὰ ὅλους πού μέ πίστη ἐκτελοῦν τὴν ἄξια ὕμνων μνήμη σου. Ἰκέτευε, Παμμακάριστε, τὸν Χριστό, νά στείλει κάτω σ' ἐμᾶς τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἶναι ἐντιμὸς ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ἁγίου του.

Χαίροις ὁ ἱερώτατος νοῦς, τὸ τῆς Τριάδος
καθαρόν ἐνδιαίτημα, ὁ στύλος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ
τῶν πιστῶν στηριγμός, καταπονουμένων ἢ
βοήθεια, ἀστήρ, ὁ ταῖς λάμπσεσιν, εὐπροσδέκτων
δεήσεων, διασκεδάζων, πειρασμῶν τε καὶ
θλίψεων, σκότος πάντοτε, Ἱεράρχα Νικόλαε.
Ὅρμος ὁ γαληνότατος, ἐν ᾧ καταφεύγοντες, οἱ
τρικυμῖαις τοῦ βίου περιστατούμενοι σώζονται.
Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ
μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται
δικαιοσύνην, καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Χαίροις ὁ ζήλου θείου πλησθεὶς, ἀπαγωγῆς τε
πονηρᾶς λυτρωσάμενος, ἀδίκως μέλλοντας
θνήσκειν, ἐπιστασία φρικτῆ, καὶ ταῖς δι' ὄνειρων
προσφοιτήσεσι. Πηγὴ ἢ πηγάζουσα, ἐν τοῖς
Μύροις Νικόλαε, μύρα πλουσίως, καὶ ψυχὰς
καταρδεύουσα, τὰ δυσώδη τε τῶν παθῶν
ἀπελαύνουσα. Μάχαιρα τὰ ζιζάνια, τῆς πλάνης
ἐκτέμνουσα. Πτύον λικμίζον Ἀρείου, τὰ ἀχυρώδη
διδάγματα. Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, καὶ πιστὲ θεράπον,
λειτουργε Κυρίου, ἄνερ ἐπιθυμιῶν, σκευὸς
ἐκλογῆς, στῦλε καὶ ἐδραῖωμα τῆς Ἐκκλησίας,
Βασιλείας κληρονόμε, μὴ παρασιωπῆσης, τοῦ
βοᾶν ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Κύριον.

Καὶ νῦν...

Χαῖρε ὁ ἱερώτατος νοῦς· τὸ καθαρὸ κατοικητήριον τῆς
Αγίας Τριάδας· ὁ στύλος τῆς Ἐκκλησίας· τὸ στήριγμα
τῶν πιστῶν· ἠβοήθεια τῶν κουρασμένων· Τὸ ἄστρο πού,
μέ τις λάμπεις τῶν δεήσεων σου πού γίνονται δεκτές
ἀπὸ τὸν Θεό, διασκορπίζεις πάντοτε τὸ σκοτάδι τῶν
πειρασμῶν καὶ τῶν θλίψεων, Ἱεράρχα Νικόλαε· τὸ Λι-
μάνι τὸ ἡρεμώτατο, στό ὁποῖο καταφεύγοντας σώζον-
ται, ἐκεῖνοι πού δοκιμάζονται ἀπὸ τις τρικυμῖες τῆς
ζωῆς. Ἰκέτευε τὸν Χριστό, νά δοθεῖ στίς ψυχές μας τὸ
μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, θά ντυθοῦν μέ δικαιοσύνη,
καὶ οἱ ἅγιοί σου θά σκιρτήσουν ἀπὸ ἀγαλλίαση.

Χαῖρε, ἐσύ πού γέμισες ἀπὸ θεϊκό ζῆλο, καὶ λύτρω-
σες ἀπὸ ἐπικίνδυνη σύλληψη, ἐκείνους πού ἐπρόκειτο
νά πεθάνουν ἄδικα, μέ τὴν ἀπειλητικὴ παρουσία σου,
καὶ μέ τις ἐμφανίσεις σου διὰ μέσου τῶν ὄνειρων. Ἐσύ ἢ
πηγὴ πού πηγάζεις πλούσια τὰ μύρα στὰ Μύρα, Νικό-
λαε, καὶ ποτίζεις τις ψυχές, καὶ ἀπομακρύνεις τὴ δυσω-
δία τῶν παθῶν. Εἶσαι μάχαιρα πού κόβει ἐντελῶς τὰ ζι-
ζάνια τῆς πλάνης. Εἶσαι φτυάρι πού λιχνίζει τὰ
ἀχυρώδη διδάγματα τοῦ Ἀρείου. Ἰκέτευε τὸν Χριστό, νά
στείλει κάτω στίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ...

Ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ καὶ πιστὲ ὑπηρέτη, λειτουργε τοῦ
Κυρίου, ἄνθρωπε καλῶν ἐπιθυμιῶν, δοχεῖο ἐκλεκτό,
στῦλε καὶ στήριγμα τῆς Ἐκκλησίας, κληρονόμε τῆς Βα-
σιλείας, μὴ παύσεις νά φωνάζεις γιὰ μᾶς πρὸς τὸν Κύ-
ριο.

Καὶ νῦν...

Ἀνύμφευτε Παρθένε, πόθεν ἦκεις; τίς ὁ τεκῶν σε; τίς καὶ ἡ Μήτηρ σου; πῶς τὸν Κτίστην φέρεις ἐν ἀγκάλαις; πῶς οὐκ ἐφθάρης τὴν νηδύν; μεγάλων παραδόξων ἐπὶ γῆς τελουμένων, ὀρῶμεν Παναγία, καὶ προευτρεπίζομεν ἐπάξιόν σοι χρέος, ἐκ τῆς γῆς τὸ Σπήλαιον, καὶ οὐρανὸν αἰτοῦμεν, παρασχεῖν τὸν Ἀστέρα, καὶ Μάγοι δὲ προέρχονται, ἀπὸ Ἀνατολῶν τῆς γῆς, εἰς δυσμὰς θεάσασθαι, τὴν σωτηρίαν τῶν βροτῶν, ὡς βρέφος γαλουχούμενον.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16).

Ἀπολυτίκιον.

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας Διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε τῇ ποιίμνῃ σου, ἢ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτίσῃ τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια, Πάτερ Ἱεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως, ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 16-17).

Ἀνύμφευτη Παρθένε, ἀπὸ ποῦ ἔχεις ἔλθει; Ποιὸς εἶναι αὐτός πού σε γέννησε; καὶ ποιά εἶναι ἡ Μητέρα σου; Πῶς κρατᾷς τὸν Κτίστη στὴν ἀγκαλιά σου; Πῶς δὲν δοκίμασες φθορὰ στὴν κοιλία σου; Βλέπουμε, Παναγία, νὰ λαμβάνουν χώρα σ' ἐσένα ἐπάνω στὴ γῆ μεγάλα παράδοξα, φρικτὰ μυστήρια, καὶ προετοιμάζουμε ὡς χρέος ἀντάξιον σ' ἐσένα ἀπὸ τῆ γῆ τὸ σπήλαιον· καὶ παρακαλοῦμε τὸν οὐρανό, νὰ προσφέρει τὸ ἀστέρη· Καὶ Μάγοι ἔρχονται ἀπὸ τὰ ἀνατολικά μέρη τῆς γῆς στὴ δύση, γιὰ νὰ δοῦν τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων νὰ τρέφεται μὲ γάλα ὡς βρέφος.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 15,-16).

Ἀπολυτίκιο.

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πρότητος, Διδάσκαλο τῆς ἐγκρατείας, σὲ ἀνέδειξε στὴν Ποίμνη σου (στό κοπάδι σου) ἢ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων· Γι' αὐτὸ ἀπέκτησες μὲ τὴν ταπείνωσιν τὰ ὑψηλά, μὲ τὴν πτωχεία τὰ πλούσια. Πάτερ Ἱεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε στὸν Χριστό τὸν Θεό, νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὸ προαιώνια κρυμμένο καὶ γιὰ τοὺς Ἀγγέλους ἄγνωστο μυστήριον, μέσα ἀπὸ σένα, Θεοτόκε, φανερώθηκε σ' αὐτοὺς πού ζοῦν στὴ γῆ. Ὁ Θεὸς νὰ παίρνει σάρκα μὲ ἔνωση χωρὶς σύγχυση, καὶ νὰ καταδέχεται Σταυρὸ θεληματικὰ γιὰ μᾶς· Μὲ αὐτὸν ἀνέστησε τὸν πρωτόπλαστο, καὶ ἔσωσε ἀπὸ τὸν θάνατο τίς ψυχές μας.

Ἀπόλυση: (Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17).

6. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ.
ΟΡΘΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31).

Καθίσματα.

Ἀστράπτεις ἐν τῇ γῆ, τῶν θαυμάτων ἀκτῖσι,
Νικόλαε σοφέ, καὶ κινεῖς πᾶσαν γλῶσσαν, εἰς
δόξαν τε καὶ αἴνεσιν, τοῦ ἐν γῆ σε δοξάσαντος· ὄν
ικέτευε, πάσης ἀνάγκης ῥυσθῆναι, τοὺς τὴν
μνήμην σου, πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντας, Πατέρων
ἐκλόγιον.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότη δοχεῖον,
ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς βάθη, δεινῆς
ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ
γὰρ πέφυκας, ἁμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ
βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σώζεις τοὺς
δούλους σου.

Τῶν πιστῶν προΐστασαι, σκέπων φρουρῶν
τούτους μάκαρ, καὶ ἐκ πάσης θλίψεως,
ἀπολυτρούμενος σαφῶς, Ἱεραρχῶν ὠραιότατον,
κλέος καὶ δόξα, Νικόλαε Ὅσιε.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Προστασία ἄμαχε, τῶν ἐν ἀνάγκαις, καὶ
πρεσβεία ἔτοιμος, τῶν ἐλπίζόντων ἐπὶ σέ, ἀπὸ
κινδύνων με λύτρωσαι, καὶ μὴ παρίδης, ἢ πάντων
βοήθεια.

Προστάτης θερμότατος, τῆς Ἐκκλησίας

6. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ.
ΟΡΘΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31).

Καθίσματα.

Ἀστράφτεις στή γῆ μέ τις ἀκτῖνες τῶν θαυμάτων,
σοφέ Νικόλαε, καὶ κινεῖς κάθε γλῶσσα καὶ σέ δοξολο-
γία καὶ σέ ὕμνο Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος σέ δόξασε ἐπάνω στή
γῆ· Αὐτόν ικέτευε, ἐκλεκτέ ἀπὸ τοὺς Πατέρες, νά
λυτρωθοῦν ἀπὸ κάθε ἀνάγκη, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι τιμοῦν
μέ πίστη καὶ πόθο τή μνήμη σου.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μαρία, ἐσύ πού εἶσαι τό ἀξιοσέβαστο δοχεῖο τοῦ Κυ-
ρίου, ἀνάστησε ἐμᾶς πού πέσαμε στό χάος τῆς φοβερῆς
ἀπογνώσεως, καὶ τῶν σφαλμάτων καὶ τῶν θλίψεων.
Διότι ἐσύ ἀποδείχθηκες σωτηρία τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ
βοήθεια καὶ δυνατή προστασία καὶ σώζεις τοὺς δού-
λους σου.

Εἶσαι προϊστάμενος τῶν πιστῶν σκεπάζοντας καὶ
φρουρώντας τους, Μακάριε, καὶ λυτρώνοντάς τους φα-
νερά ἀπὸ κάθε θλίψη, Ἅγιε Νικόλαε, ἱερώτατη φήμη
καὶ δόξα τῶν Ἱεραρχῶν.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Προστασία ἀκατανίκητη αὐτῶν πού βρίσκονται σέ
δυσκολίες, καὶ πρόθυμη πρεσβεία, αὐτῶν πού ἐλπίζουν
σ' ἐσένα, λύτρωσέ με ἀπὸ κινδύνους, καὶ μὴ μέ παρα-
βλέψεις ἐσύ ἢ βοήθεια ὅλων.

Ἀναδείχθηκες, Νικόλαε, θερμότατος προστάτης τῆς

Χριστοῦ, ἐδείχθης Νικόλαε, τὰ τῶν αἰρέσεων,
 διδάγματα ἄθεα, λύων σὺν παρησιᾷ, καὶ κανῶν
 ἀνεδείχθης, πᾶσιν ὀρθοδοξίας, ὑπὲρ πάντων
 πρεσβεύων, τῶν ἐφεπομένων σου θείαις,
 διδασκαλίαις καὶ εἰσηγήσεσι.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἰκεσίας ἡμῶν, καὶ
 ταύτας προσάγαγε, τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία
 Πανάμωμε, λύσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σὲ
 προστρεχόντων, σύντριψον μηχανίας, καὶ
 κατάβαλε θράσος, τῶν ὀπλιζομένων ἀθέων,
 Πάναγνε κατὰ τῶν δούλων σου.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. ἤχου. (Σελ.8-9).

Προκειμένον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου
 αὐτοῦ..

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων
 ὧν ἀναταπέδωκεν ἡμῖν..

Τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 33).

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην (Γ'. 19).

(13 Νοεμβρίου. Σελ. 195-6).

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35).

Πεντηκοστάριον.

Εὐ δουλε ἀγαθέ, καὶ πιστέ, εὐ ἐργάτα τοῦ
 ἀμπελῶνος Χριστοῦ, σὺ καὶ τὸ βάρος τῆς ἡμέρας

Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, γιατί διαλύεις μέ θάρρος τὰ
 ἄθεα διδάγματα τῶν αἰρέσεων· Καὶ ἀναδείχθηκες κα-
 νόνας σέ ὅλους, πρεσβεύοντας γιά ὅλους, πού
 ἀκολουθοῦν τίς θεϊκές διδασκαλίες καὶ προτροπές σου.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Δέξου, Παρθένε, γρήγορα τίς ἰκεσίες μας, καὶ φέρε
 τις στόν Υἱό καὶ Θεό σου, Κυρία ἀμόλυντη· Διάλυσε τίς
 δύσκολες περιστάσεις αὐτῶν πού καταφεύγουν σ'
 ἐσένα· Σύντριψε τὰ τεχνάσματα, καὶ ἐξουδετέρωσε τό
 θράσος, Πάναγνη, τῶν ἀθέων, πού ὀπλίζονται ἐναντίον
 τῶν δούλων σου.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. ἤχου. (Σελ.8-9).

Προκειμένο.

Εἶναι ἄξιος τιμῆς ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ
 ἀγίου του.

Στίχ. Τί νά ἀνταποδώσουμε στόν Κύριο, γιά ὅλα ὅσα
 μᾶς ἔδωσε;

Τάξη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

Συλλειτουργικό. Σελ. 33).

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην (Γ'. 19).

(13 Νοεμβρίου. Σελ. 195-196).

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35).

Πεντηκοστάριο.

Εὐγε, δουλε ἀγαθέ καὶ πιστέ. Εὐγε ἐργάτη τοῦ
 ἀμπελῶνα τοῦ Χριστοῦ· Ἐσύ καὶ τόν κόπο τῆς ἡμέρας

ἐβάστασας, σὺ καὶ τὸ δοθὲν σοι τάλαντον ἐπηύξησας, καὶ τοῖς μετὰ σέ ἐλθοῦσιν οὐκ ἐφθόνησας. Διὸ πύλη σοι οὐρανῶν ἠνέωκται. Εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου, καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, Ἄγιε Νικόλαε.

Σῶσον ὁ Θεός.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ωιδὴ Α΄. Τῆς Θεοτόκου.

«Ωιδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστὰ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραήλ, ὅτι δεδόξασται».

Σοφίας τὴν ἄβυσσον, ἢ τετοκυῖα, σταγόνα σοφίας μοι, Πηγὴ χαριτόβρυτε, σεμνὴ κατάπεμψον, ὕμνολογῆσαι τῶν χαρίτων σου τὸ πέλαγος.

Ὑμνῶ σε Πανύμνητε, ἦν ἀνυμνοῦσιν, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, ὡς Θεὸν κηύσασαν, τὸν ὑπερύμνητον· ὃν πᾶσα κτίσις ἀνυμνεῖ ὅτι δεδόξασται.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

«Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν ἢ ὑπέροπλος δύναμις· σαρκωθεὶς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτιάν ἐξήλειψεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται».

Στεφηφόρος βήματι Χριστοῦ, πάνσοφε Νικόλαε, παρεστηκῶς σὺν Ἀγγέλων στρατεύμασι,

σήκωσες· Ἐσὺ καὶ τὸ τάλαντο πού σου δόθηκε, τό αὔξησες, καὶ δέν τό στέρησες ἀπὸ φθόνου ἀπὸ ἐκείνους πού ἤλθαν μετὰ ἀπὸ σένα. Γι' αὐτὸ σου ἀνοίχθηκε ἡ πύλη τῶν οὐρανῶν. Ἐμπα στή χαρὰ τοῦ Κυρίου σου, καὶ πρέσβευε γιὰ μᾶς, Ἄγιε Νικόλαε.

Σῶσον ὁ Θεός.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ωδὴ Α΄. Τῆς Θεοτόκου.

Ἄς ψάλλουμε ὅλοι ὕμνον ἐπινίκιο, στόν Θεό πού ἔκανε τεράστια θαύματα μέ πανίσχυρο χέρι, καὶ ἔσωσε τοὺς Ἰσραηλίτες· Διότι εἶναι δοξασμένος.

Ἐσὺ πού γέννησες τὴν ἄβυσσο τῆς Σοφίας, σεμνὴ Πηγὴ πού ἀναβλύζεις χάρη, στείλε μου σταγόνα σοφίας, γιὰ νά ὕμνολογήσω τό πέλαγος τῶν χαρίτων σου.

Σέ ὕμνῶ, Πανύμνητη, ἐσένα πού ἀνυμνοῦν τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων διότι κράτησες στά σπλάχνα σου τὸν ὑπερύμνητο Θεό· Αὐτόν ἀνυμνεῖ ὅλη ἡ κτίσις· Διότι εἶναι δοξασμένος.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Κάποτε ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὰ ὄπλα, ἔστρωσε στό βυθὸ τῆς θάλασσας ὅλη τὴ στρατιὰ τοῦ Φαραώ· Καὶ ὁ Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ παίρνοντας σάρκα ἐξαφάνισε τὴ γεμάτη ἀπὸ ταλαιπωρία ἀμαρτία, ὁ δοξασμένος Κύριος· Διότι ἔχει ὑπερβολικά δοξασθεῖ.

Φορῶντας τό στεφάνι μπροστά στό βῆμα τοῦ Χριστοῦ, πάνσοφε Νικόλαε, μαζί μέ τὰ στρατεύματα

φωτισμόν μοι δώρησαι, καταυγάζοντα τῆς ψυχῆς μου τὴν ζόφωσιν, ὅπως εὐφημήσω χαίρων σου, παμμακάαρ τὴν Πανήγυριν.

Ὁ δοξάζων πάντας τοὺς αὐτόν, Κύριος δοξάζοντας, σὲ τοῖς πιστοῖς καταφύγιον δέδωκε, πειρασμῶν ῥυόμενον, τοὺς προστρέχοντας τῇ σῇ σκέπη Νικόλαε, καὶ προσκαλουμένους πίστει σε, καὶ πόθῳ πανασίδιμε.

Θεοτοκίον.

Ἰσωθῆναι πόθον μοι ἐνθείς, ὄφεις ὁ παμπόνηρος, τῷ Πλαστουργῶ, ὡς αἰχμάλωτον ἤρπασε· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ἀνακέκλημαι, θεωθεὶς ἀληθέστατα· σὺ γὰρ Θεομητορ, τὸν ἐμὲ θεώσαντα γεγέννηκας.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἀπόρῳ γλώττη καὶ χεῖλεσιν, ἐγκώμιον βραχὺ καὶ παράκλησιν, προσάξει τῇ σῇ Νικόλαε, ἦκω θεομιμήτῳ ὑπεροχῇ, ἀλλ' ὡς πλουτοδότης, τὸν Σωτήρα καὶ Θεὸν ἴλεων δίδου μοι.

Βροτὸς ὑπάρχων οὐράνιος, ἰσάγγελος ἐν γῇ πεφανέρωσαι, χηρῶν ἀντιλήπτωρ μέγιστος, καὶ καταπονουμένων ἐκδικητής, πάντων θλιβομένων, ἐν κινδύνους βοηθός, Πάτερ Νικόλαε.

Γνωρίζει πᾶσα ὑφήλιος, Νικόλαε τρισμάκαρ, τὰ θαύματα, τῶν σῶν ἀρετῶν τὸ πέλαγος, πένητες τὸν Προστάτην, καὶ ὄρφανοί, χῆραι τὸν

τῶν Ἀγγέλων, δώρισέ μου φωτισμό πού νά φωτίζει τό σκοτάδι τῆς ψυχῆς μου· Γιά νά ἐγκωμιάσω χαίροντας, Παμμακάριστε, τὴν πανήγυρή σου.

Ὁ Κύριος, πού δοξάζει ὅλους, ὅσοι τόν δοξάζουν, ἔδωσε στοὺς πιστοὺς ἐσένα ὡς καταφύγιο, πού λυτρώνεις ἀπὸ πειρασμούς, Νικόλαε, αὐτούς οἱ ὅποιοι τρέχουν κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη σου, καὶ ἐπικαλοῦνται ἐσένα μέ πίστη καὶ πόθο, Πανύμνητε.

Θεοτοκίον.

Τό φίδι τό παμπόνηρο (ὁ διάβολος) βάζοντας μέσα μου πόθο, νά ἐξισωθῶ μέ τὸν Πλάστη, μέ ἄρπαξε ὡς αἰχμάλωτο· Διὰ μέσου σοῦ ὅμως, Πάναγνη, ἀνακλήθηκα πίσω καὶ θεώθηκα ἀληθινά· Διότι ἐσύ, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, γέννησες αὐτόν πού μέ θέωσε (μέ ἔκανε θεό κατὰ χάριν).

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Μέ ἀμήχανη γλώσσα καὶ χεῖλη ἔχω ἔλθει, νά προσφέρω σύντομο ἐγκώμιο καὶ παράκληση στή δική σου θεομιμήτη ὑπεροχή, Νικόλαε· Ἀλλά ὡς πλουσιοπάροχος πού εἶσαι, κάνε γιά μένα σπλαχνικό τὸν Σωτήρα καὶ Θεό.

Ὑπάρχοντας ἄνθρωπος οὐράνιος, παρουσιάσθηκες στή γῆ ἴσος μέ τοὺς Ἀγγέλους· μέγιστος βοηθός τῶν χηρῶν καὶ ὑπερασπιστής αὐτῶν πού εἶναι ταλαίπωροι, βοηθός ὅλων τῶν θλιβομένων στοὺς κινδύνους, Πάτερ Νικόλαε.

Ὅλη ἡ γῆ γνωρίζει, τρισμακάριε Νικόλαε, τὰ θαύματά σου, τὸ πέλαγος τῶν ἀρετῶν σου· Οἱ φτωχοὶ καὶ οἱ ὄρφανοί τὸν προστάτη, οἱ χῆρες τὸν τροφοδότη, καὶ οἱ

τροφέα, καὶ τυφλοὶ τὸν ὁδηγόν, πάντες τὸν πρόμαχον.

Τριαδικὸν.

Τριάδα σέβω τὴν ἄκτιστον, Πατέρα καὶ Υἱὸν σὺν τῷ Πνεύματι, οὐσίαν ἀπλήν Θεότητα, φύσιν μὴ τεμνομένην οὐσιωδῶς, τρεῖς τὰς ὑποστάσεις, διακριῶν προσωπικῶς, καὶ καθ' ὑπόστασιν.

Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως Λόγον συνείληφας, τὸν ἕναν τῆς Τριάδος Πανάχραντε, καὶ τοῦτον σαρκὶ γεγέννηκας, μείνασα μετὰ τόκον ὥσπερ τὸ πρὶν, τοῦτον ὡς Υἱὸν σου, καὶ Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ ἰκέτευε.

Ωιδὴ Γ'. Τῆς Θεοτόκου.

«Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου, εἰς τὸ θέλημά σου Χριστέ ὁ Θεός, ὁ ἐφ' ὑδάτων οὐρανόν, στερεώσας τὸν δεύτερον, καὶ ἐδράσας ἐν τοῖς ὕδασι τὴν γῆν παντοδύναμε.

Ὁ οὐρανὸς ὁ καθαρῶτατος, τὸ τοῦ Βασιλέως ἀνάκτορον, ὁ χαριτόπνους ἀληθῶς, καὶ εὐώδης Παράδεισος, ἡ ἐλπίς Χριστιανῶν, ἡ Θεοτόκος ὑμνεῖσθω μοι.

Λόγω τὸν Λόγον ἀπεκύησας, τὸν τῷ λόγῳ πᾶσαν πρὸς ὑπαρξιν, παραγαγόντα λογικὴν, φύσιν ἅμα καὶ ἄλογον, ἀλογίας ἐκλυτρούμενον, βροτοὺς Παντευλόγητε.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Νικόλαε μακάριε, τοῦ Δεσπότη γνήσιος, σὺ

τυφλοὶ τὸν ὁδηγόν, ὅλοι τὸν ὑπερασπιστή.

Τριαδικό.

Σέβομαι τὴν ἄκτιστη Τριάδα, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ μαζί μέ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἀπλή οὐσία τῆ Θεότητα, μία φύση πού δέν διαιρεῖται κατ' οὐσίαν, διακρίνοντας προσωπικά τρεῖς προσωπικότητες, ὡς πρὸς τὸν τρόπο τῆς ὑπάρξεως.

Θεοτοκίον.

Χωρὶς μεσολάβηση ἀνδρός συνέλαβες τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸν ἕναν ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα, Πάναγνη, καὶ τὸν γέννησες σωματικά, μένοντας μετὰ τῆ γέννηση, ὅπως ἀκριβῶς καὶ πρὶν. Αὐτὸν ὡς Υἱὸ σου καὶ Θεὸ ἰκέτευε πάντοτε γιὰ μᾶς.

ᾠδὴ Γ'. Τῆς Θεοτόκου.

Ἄς στερεωθεῖ ἡ καρδιά μου στό θέλημά σου, Χριστέ Θεέ μου, ἐσύ ὁ ὁποῖος στερέωσες ἐπάνω ἀπὸ τὰ νερά τῶν νεφῶν τὸ δεύτερο οὐρανόν, καὶ στηρίζεις τὴ γῆ ἐπάνω στά νερά, Παντοδύναμε.

Ὁ οὐρανὸς ὁ καθαρῶτατος, τὸ ἀνάκτορο τοῦ Βασιλιᾶ, ὁ παράδεισος, πού ἀποπνέει χάρι καὶ εὐωδιάζει, ἡ ἐλπίδα τῶν χριστιανῶν, ἡ Θεοτόκος, ἃς ὑμνεῖται ἀπὸ μένα.

Μέ τὸν λόγο γέννησες τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἔφερε στὴν ὑπαρξὶς συγχρόνως κάθε φύσιν λογικὴ καὶ μὴ λογικὴ, λυτρώνοντας ἀπὸ τὸν παραλογισμό τούτους ἀνθρώπους, Παντευλόγητε.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Νικόλαε μακάριε, ἀφοῦ ἔγινες ἐσύ γνήσιος μαθητῆς

μαθητής γενόμενος, διασώζεις τούς σοὶ
προστρέχοντας χαλεπῶν ἐκ κινδύνων, καὶ
θανάτου πικροῦ.

Ἰλάσθητι τοῖς δούλοις σου, τῶν πταισμάτων
ἄφεςιν, ὡς ἀγαθὸς δωρούμενος, Νικολάου τοῦ σοῦ
θεράποντος, ταῖς πρὸς σέ μεσιτείαις Πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Κατεύνασον τὸν τάραχον, τῶν παθῶν μου,
Δέσποινα, καὶ τὴν ζωὴν κυβέρνησον, Παναγία
Χριστὸν ἢ τέξασα, ἐν ᾧ ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Δέλτον ἐν καρδίᾳ, κεκτημένος θεόφρον,
πολλῶν ἀρετῶν, ἐγγεγραμμένην ἀθανάτω, καὶ
ἀχράντῳ δακτύλῳ, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ Νικόλαε,
ὑπὲρ κηρίον καὶ μέλι γλυκύ, στάζεις ἐν τοῖς λόγοις
σου.

Ἐδειξεν ἡ χάρις, ἐπὶ σέ παραδόξως τὰ
θαύματα· ἡ φαιδρὰ γάρ σου πολιτεία, ᾧ Νικόλαε
ὄντως, χρυσοῦ παντὸς τηλαυγέστερον,
ὑπεραστράπτει καὶ λάμπει ψυχαῖς, αἴγλη θείου
Πνεύματος.

Ζῆς καὶ μετὰ πότμον, ἐν ὄνειροις σαφῶς
ὀπτανόμενος, καὶ νεανίας ἐκ θανάτου, παραδόξως
λυτροῦσαι βοῶν ἐμφανῶς τῷ Ἄνακτι· Μὴ ἀδικήσης
τούς ἄνδρας, ἐπεὶ φθόνῳ διεβλήθησαν.

Τριαδικόν.

Ἰλεως γενοῦ μοι, Παναγία Τριάς ὁ Θεὸς ἡμῶν,
τῷ ἐν ἀμέτροις πλημμελείαις, ῥυπωθέντι τῷ βίῳ,

τοῦ Κυρίου, διασώζεις αὐτούς πού καταφεύγουν
σ' ἐσένα, ἀπὸ δύσκολους κινδύνους καὶ ἀπὸ θάνατο πι-
κρό.

Σπλαχνίσου τούς δούλους σου δωρίζοντάς σ' αὐτούς
ὡς ἀγαθὸς ἄφεση πταισμάτων, μέ τίς μεσιτεῖες πρὸς
ἐσένα τοῦ ὑπηρέτη σου τοῦ Νικολάου, Πολυέλεε.

Θεοτοκίο.

Κατεύνασε τὴν ταραχὴ τῶν παθῶν μου, Κυρία, καὶ
κυβέρνησε τὴ ζωὴ μου, Παναγία, πού γέννησες τὸν Χρι-
στό· στὸν ὅποιο εἶναι στερεωμένη ἡ καρδιά μου.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἔχοντας, Θεοφώτιστε, στήν καρδιά σου πινακίδα μέ
πολλές ἀρετές, γραμμένη μέ τό ἀθάνατο καὶ ἀμόλυντο
δάκτυλο τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Νικόλαε, στάζεις στά
λόγια σου γλυκύτητα ἀνώτερη ἀπὸ κηρήθρα καὶ μέλι.

Ἡ θεία χάρις κατὰ τρόπο παράδοξο ἔδειξε σ' ἐσένα
τὰ θαύματα· Διότι ἡ λαμπρὴ διαγωγή σου, Νικόλαε,
πράγματι ἀστράφτει φωτεινότερα ἀπὸ κάθε χρυσό, καὶ
λάμπει στίς ψυχές μέ τὴ λάμψη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ζεῖς καὶ μετὰ θάνατον ἐμφανιζόμενος καθαρά σέ
ὄνειρα, καὶ λυτρώνεις κατὰ τρόπο παράδοξο τούς νέους
ἀπὸ τὸν θάνατο, δηλώνοντας μέ ἔμφαση στό βασιλιά·
Μὴν ἀδικήσεις τούς ἀνθρώπους διότι συκοφαντήθηκαν
ἀπὸ φθόνο.

Τριαδικό.

Γίνε σπλαχνική, Παναγία Τριάδα, Θεέ μας, σ' ἐμένα
πού μολύνθηκα στή ζωὴ μέ ἀμέτρητα σφάλματα, ἐσὺ ὁ

Πατήρ, ὁ Υἱός, Πνεῦμα τὸ ζῶν, διατηροῦσά με πάντοθεν καὶ ἀεὶ, ἄτρωτον ἐκ θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Νέμοις Θεοτόκε, σωτηρίας ἐλπίδα τοῖς δούλοις σου, καὶ ἐν ἀνάγκαις καὶ κινδύνοις, ταχυδρομοῖς πρεσβείαις, φρουρεῖν, βοηθεῖν παράστηθι· σὺ γὰρ τὸ κλέος ἡμῶν τῶν πιστῶν, πέλεις θεονύμφευτε.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38).

Κάθισμα.

Ποταμὸν ἰαμάτων ὑπερχειλῆ, καὶ πηγὴν σε θαυμάτων ἀνελλιπῆ, ἔδειξε Νικόλαε, τοῦ ἐλέους ἢ ἄβυσσος· οἱ γὰρ βαρείαις νόσοις, πικρῶς πιεζόμενοι, καὶ συμφοραῖς τοῦ βίου, δεινῶς ἐταζόμενοι, πάσης ἀθυμίας, ἀκεσώδυνον ὄντως, εὐρίσκουσι φάρμακον, τὴν θερμὴν σου ἀντίληψιν· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῆ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφράστως, Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρεις, τὸν φέροντα ἅπαντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ Κτίστην τῆς κτίσεως· ὅθεν δυσωπῶ σε παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι

Πατέρα, ὁ Υἱός, τὸ ζωντανό Πνεῦμα, διατηρώντας με ἀπὸ παντοῦ καὶ πάντοτε ἀπρόσβλητο (χωρὶς τραύματα) ἀπὸ τῆ θλίψης.

Θεοτοκίον.

Εἴθε νὰ μοιράζεις, Θεοτόκε, ἐλπίδα σωτηρίας σ' ἐμᾶς τοὺς δούλους σου, καὶ γίνε παραστάτης μας, νὰ μᾶς φρουρεῖς, νὰ μᾶς βοηθεῖς, στίς ἀνάγκες καὶ στοὺς κινδύνους μὲ τίς ταχύτατες πρεσβεῖες σου· Διότι ἐσὺ ὑπάρχεις ἡ δόξα ἡμῶν τῶν πιστῶν, Νύμφη τοῦ Θεοῦ.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38).

Κάθισμα.

Ἡ ἄβυσσος τοῦ ἐλέους, ὁ Θεός, σέ ἀνέδειξε, Νικόλαε, ποταμὸ πού ξεχειλίζει ἀπὸ θεραπείες, καὶ πηγὴ ἀστείρευτη θαυμάτων· Διότι αὐτοὶ πού πιέζονται ἀπὸ βαριές ἀσθένειες καὶ δοκιμάζονται (ταλαιπωροῦνται) σκληρὰ ἀπὸ συμφορές τῆς ζωῆς, βρίσκουν πραγματικὰ ὡς φάρμακο παυσίπονο ἀπὸ κάθε λιποψυχία τὴ θερμὴ σου βοήθεια (συμπαράσταση)· Γι' αὐτὸ κραυγάζουμε σ' ἐσένα· Πρέσβευε στὸν Χριστὸ τὸν Θεό, νὰ δωρηθεῖ συγχώρηση ἁμαρτιῶν, σ' αὐτοὺς πού μὲ πόθο ἐορτάζουν τὴν ἁγία μνήμη σου.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἀφοῦ συνέλαβες κατὰ τρόπον ἀνέκφραστο στήν κοιλιά σου τὴ Σοφία καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, γέννησες στὸν κόσμον, αὐτὸν πού κατέχει τὸν κόσμον· καὶ κρατᾶς στήν ἀγκαλιά σου, αὐτὸν πού κρατᾶ τὰ σύμπαντα, τὸν τροφοδότη ὅλων καὶ Κτίστη τῆς κτίσεως· Γι' αὐτὸ σέ παρακαλῶ, Παναγία Παρθένε, νὰ ἀπαλλαγῶ

πταισμάτων μου, όταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου, Δέσποινα Παρθένε Ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι πάντα, ὅσα θέλεις Πανύμνητε.

Ωιδὴ Δ'. Τῆς Θεοτόκου.

«Ἐν πνεύματι προβλέπων, Προφήτα Ἀββακούμ, τὴν τοῦ Λόγου σάρκωσιν, ἐκήρυττες βοῶν. Ἐν τῷ ἐγγίξειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήση, ἐν τῷ παρεῖναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήση· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Θανάτου μὲν αἰτία, ἡ Εὐὰ τοῖς βροτοῖς, συμβουλίᾳ ὄφρα, γεγένηται Ἀγνή, σὺ δὲ Παρθένε τεκοῦσα λόγῳ τὸν Λόγον, ἀθανασίας καὶ ζωῆς πρόξενος ὤφθης· ὅθεν ἐπαξίως ὑμνοῦμέν σε.

Ἐν πνεύματι Προφήται, προεἰδόν σε Ἀγνή, Ὅρος, Πύλην, Τράπεζαν, ἀγίαν Κιβωτόν, Λυχνίαν θρόνον ζωῆς, Στάμνον καὶ Κλίνην, Θεοῦ Μητέρα, ἐν συμβόλοις σε δηλοῦντες, ὧν ἡμεῖς ὀρῶμεν τὴν ἔκβασιν.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ὁμιλήσας, καθαρῶς ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, φωτοφόρος γέγονας, κόσμου φωτίζων τὰ πέρατα, πᾶσι παριστάμενος, καὶ πάντας σώζων, τοὺς πίστει σοι προστρέχοντας.

Λυτρούμενος, ἐκ θανάτου ὡς ὤφθης τὸ

ἀπὸ τὰ πταισμάτά μου, ὅταν πρόκειται νὰ παρουσιασθῶ μπροστὰ στό πρόσωπο τοῦ Κτίστου μου· Κυρία Παρθένε Ἀγνή, δώρισέ μου τότε τὴ δική σου βοήθεια· διότι μπορεῖς νὰ κάνεις, ὅλα ὅσα θέλεις, Πανύμνητη.

Ὠδὴ Δ'. Τῆς Θεοτόκου.

Μέ τὴ δύναμῃ τοῦ Ἁγίου πνεύματος προβλέποντας, Προφήτῃ Ἀββακούμ, τὴ σάρκωσῃ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, κήρυττες φωνάζοντας δυνατὰ· Ὅταν πλοσιάζουν τὰ ἔτῃ, πού θὰ φανεῖ ἡ ἀγαθότητά σου, θὰ γίνεις γνωστός στοὺς ἀνθρώπους, ὅταν θὰ ἔλθει ὁ καιρὸς, θὰ ἀναδειχθεῖ ἡ δύναμή σου. Δόξα στή δύναμή σου, Κύριε.

Τοῦ θανάτου αἰτία γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ἔγινε ἡ Εὐὰ, Ἀγνή, μέ τὴ συμβουλή τοῦ φιδιοῦ (τοῦ διαβόλου)· Ἐσὺ ὅμως, Παρθένε, μέ τό νὰ γεννήσεις τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ μέ τὸν λόγο τοῦ Ἀγγέλου, προξένῃς τὴν ἀθανασία καὶ τὴ ζωή· Γι' αὐτό σέ ὑμνοῦμε ἐπάξια.

Μέ τὴ δύναμῃ τοῦ Πνεύματος σέ εἶδαν, Ἀγνή ἐκ τῶν προτέρων οἱ Προφῆτες ὡς Ὅρος, Πύλῃ, Τράπεζα, ἀγία Κιβωτό, Λυχνάρι, Θρόνο ζωῆς, Στάμνα καὶ Κρεβάτι, Μοτέρα τοῦ Θεοῦ, φανερώνοντάς σε μέ σύμβολα, τῶν ὁποίων ἐμεῖς βλέπουμε τὴν πραγματοποίησῃ (τὰ ἀποτελέσματα).

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ἀφοῦ ἤλθες σέ ἐπικοινωνία καθαρὰ μέ τίς ἀκτῖνες τοῦ Πνεύματος, ἔγινες φωτοφόρος, φωτίζοντας τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, ὡς συμπαραστάτῃς σέ ὅλους, καὶ σώζοντας ὅλους, πού σέ πλοσιάζουν μέ πίστῃ.

Ὅπως ἐμφανίσθῃκες παλαιὰ σώζοντας ἀπὸ τό θά-

πρότερον, νεανίας Ὅσιε, οὕτω καὶ νῦν με διάσωσον, πάσης περιστάσεως, καὶ πειρασμῶν καὶ κινδύνων παμμακάριστε.

Ἀπήστραψας, ἀρετῶν λαμπηδόνας Πανόλβιε, μιμητῆς πανάριστος τοῦ σοῦ Δεσπότης γενόμενος· σῶζεις δὲ καλούμενος, τοὺς εὐλαβεῖα καὶ πόθῳ σε δοξάζοντας.

Θεοτοκίον.

Ἐλήλυθεν, ἐπὶ σοὶ ὁ Δεσπότης καὶ Κύριος, σωματωθησόμενος, καὶ διασώσων ὡς εὐσπλαγχνος, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγάζω σοι· Χαῖρε Θεοτόκε Πανάμωμε.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἡ κλησίς σου μόνη ἀληθῶς, ἐν πάσαις τῶν ἐχθρῶν βουλαῖς, προσκαλουμένη θᾶπτον ῥύεται, τοὺς κράζοντάς σοι θερμῶς, Ἰερὲ Νικόλαε. Ὡς πρὶν στρατηλάτας ἐλυτρώσω, διάσωσον καὶ ἡμᾶς, πάσης ἐκ δεινῆς περιστάσεως.

Θρόνῳ παριστάμενος Θεοῦ, πρεσβεύειν ἐκτενῶς σοφέ, μὴ διαλίπης ὑπὲρ πάντων ὑμῶν, τῶν σῶν πιστῶν οἰκετῶν, θαυμαστὲ Νικόλαε, ἵνα τοῦ πυρὸς τοῦ αἰωνίου, ῥυσθῶμεν καὶ ἐξ ἐχθρῶν, γνώμης πονηρᾶς καὶ κακώσεως.

Ἰάματα βρῦεις πανταχοῦ, τοῖς πίστει σοι προστρέχουσι, καὶ ἐκ δεσμῶν λυτροῦσαι ἅπαντας· διὸ τὴν λύπην ἡμῶν, εἰς χαρὰν μετάβαλε, ταῖς εὐπροσδέκτοις ἱκεσίαις, Νικόλαε φαεινέ, θραύων

νατο τοὺς νέους, Ὅσιε, ἔτσι καὶ τώρα σῶσε με ἀπὸ κάθε περίσταση καὶ πειρασμούς καὶ κινδύνους, Παμμακάριστε.

Ἀκτινοβόλησες τίς λάμπεις τῶν ἀρετῶν, Παμμακάριστε, μέ τό νά γίνεις μιμητῆς πανάριστος τοῦ Κυρίου· Καί σῶζεις, ὅταν σέ καλοῦν, ἐκείνους οἱ ὁποῖοι σέ δοξάζουν μέ εὐλάβεια καὶ πόθο.

Θεοτοκίο.

Ἦλθε σ' ἐσένα ὁ Δεσπότης καὶ Κύριος, μέ σκοπό νά λάβει σῶμα, καὶ νά σώσει ὡς εὐσπλαχνος ὀλόκληρο ἐμένα τὸν ἄνθρωπο· Γί' αὐτό κραυγάζω σ' ἐσένα· Χαῖρε Θεοτόκε Πάναγνη.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Καί μόνο τό ὄνομά σου ἀληθινά, ὅταν προσκαλεῖσαι, σέ ὅλα τά δόλια σχέδια τῶν ἐχθρῶν, πολύ γρήγορα λυτρώνει, αὐτούς πού ὑψώνουν θερμὴ κραυγὴ πρὸς ἐσένα, ἅγιε Νικόλαε· Ὅπως πρὶν λύτρωσες τοὺς στρατηλάτες, σῶσε κι ἐμᾶς ἀπὸ κάθε δύσκολη περίσταση.

Παραστέκοντας στό θρόνο τοῦ Θεοῦ, σοφέ, μή σταματήσεις νά πρεσβεύεις παρατεταμένα γιά ὅλους ἐμᾶς τοὺς πιστοὺς δούλους σου, θαυμαστὲ Νικόλαε· Γιά νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὴν αἰώνια φωτιά, καὶ ἀπὸ πονηρὴ διάθεση καὶ κακοποίηση, πού προέρχεται ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς.

Παντοῦ ἀναβλύζεις θεραπείες, σέ ὅσους καταφεύγουν μέ πίστη σ' ἐσένα, καὶ λυτρώνεις ὅλους ἀπὸ τά δεσμά· Γί' αὐτό μετάβαλε τὴ λύπη σέ χαρά μέ τίς εὐπρόσδεκτες δεήσεις σου, φωτεινέ Νικόλαε, συντριβόν-

τὴν ὄφρυν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.

Τριαδικόν.

Ἀνάρχου θεότητος ἀρχήν, Πατέρα καὶ Υἱὸν τιμῶ, καὶ Πνεῦμα σέβω τὸ πανάγιον, τὴν πάντων παντουργικὴν, ἐνιαίαν ἄτμητον, τρισὶ χαρακτηρισὶ καὶ προσώποις, διηρημένην ἀεὶ, μίαν Βασιλείαν ἀμέριστον.

Θεοτοκίον.

Σὺ ὄντως ἐπέκεινα βροτῶν, Ἀγγέλων τε ὑπέρτιμος, θεογεννήτορ Κόρη πέφηνας· τὸν πάντων γὰρ Ποιητὴν, ἐν γαστρὶ συνείληφας, σάρκα ὑλικὴν ἡμφιεσμένον, τεκοῦσα δίχα σπορᾶς. ὦ καινοπρεποῦς θεωρήματος!

Ωιδὴ ⑥'. Τῆς Θεοτόκου.

«Τὸ φαεινὸν ἡμῖν ἐξανάτειλον, φῶς τὸ ἀπρόσιτον, τοῖς ὀρθρίζουσιν ἐπὶ τὰ κρίματα, τῶν ἐντολῶν σου, Δέσποτα φιλόανθρωπε, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν».

Ὡς Κιβωτὸς Σεμνὴ ἀγιάσματος, καὶ ὡς πυρίμορφος θρόνος ἅγιος, καὶ ὡς Παλάτιον ἡγιασμένον, Δέσποινα ἐχώρησας, Θεὸν Παντοκράτορα.

Μήτηρ ἀπειράνδρως ἐν παρθένοις σύ, αὔθις Παρθένος δέ, ἐν μητράσι μόνη Πάναγνε ἀρρήτως ὤφθης· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, τὸν φύσεις ἀμείβοντα.

τας τὴν ἔπαρση τῶν ἐχθρῶν μας.

Τριαδικό.

Τιμῶ τὴν Ἀρχή, τῆς Θεότητος πού δέν ἔχει ἀρχή, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό, καὶ σέβομαι τό Πανάγιο Πνεῦμα, τὴ Θεότητα, πού δημιούργησε τά πάντα, καὶ εἶναι ἐνιαία, ἀδιαίρετη, πού διακρίνεται πάντοτε σέ τρεῖς χαρακτῆρες καὶ πρόσωπα, ἀλλά μένει μία Βασιλεία ἀδιαίρετη.

Θεοτοκίον.

Ἐσύ Κόρη πού γέννησες τὸν Θεό, φάνηκες ἀληθινά νά ἔχεις ἀνώτερη τιμὴ ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς Ἀγγέλους· Διότι συνέλαβες στήν κοιλιά σου τὸν Ποιητὴ ὅλων, πού ντύθηκε ὑλική σάρκα, γεννώντας τον χωρὶς μεσολάβηση ἀνδρός. ὦ πρωτοφανές, ἀσυνήθιστο, θέαμα!

Ῥοδὴ Ε'. Τῆς Θεοτόκου.

Ἀνέτειλε τό Λαμπρό (τό ἀπλῶσίσαστο) φῶς, σ' ἐμᾶς πού ἀγρυπνοῦμε μελετώντας τὴ βαθύτερῶ σῶμασία τῶν ἐντολῶν σου, Κύριε Φιλόανθρωπε, Χριστέ Θεέ μας.

Ὡς Κιβωτὸς τοῦ ἀγίου ναοῦ, Σεμνὴ, καὶ ὡς ἅγιος Θρόνος πύρινος, καὶ ὡς ἡγιασμένο Παλάτι, Κυρία, χώρεςες τὸν Θεό τὸν Παντοκράτορα.

Μόνῶ ἐσύ κατὰ τρόπο μυστηριώδῶ, Πάναγνῶ, ὑπῆρξες Μῶτέρα μεταξύ τῶν παρθένων χωρὶς ἄνδρα, καὶ ἀντιθέτως Παρθένος μεταξύ τῶν μῶτέρων· Διότι γέννῶσες τὸν Θεό, πού ἀνταλλάσει (πού διαφοροποιεῖ) τίς φύσεις.

<p>Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος Θεοπρεπεῖ, πολιτεία, Τρισμάκαρ, λελαμπρυσμένος, τοὺς κατακριθέντας ἀδίκῳ ψήφῳ θανατωθῆναι, παραστὰς ἐλυτρώσω, τῷ Δεσπότη Χριστῷ κραυγάζοντας· Ἔτερον ἐκτός σου, Θεὸν οὐ γινώσκομεν.</p> <p>Ἐν οὐρανοῖς, τὴν αἰδίων δόξαν νῦν ἐποπτεύων, καὶ τῆς ἀπορρήτου καὶ θείας αἴγλης, ταῖς φανοτάταις ἐντροφῶν λαμπηδόσι, σκέπασόν με τῇ προστασίᾳ σου, Ὅσιε θεράπον, Χριστοῦ πανσεβάσμιε.</p> <p>Θεοτοκίον. Ἴνα τὴν σὴν, ἐκζητήσης εἰκόνα συγκεχωσμένην, τοῖς πάθεσι Σῶτερ τὰς οὐρανίους, λαθῶν δυνάμεις, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου, ἐπεφάνης τοῖς σοὶ κραυγάζουσιν· Ἔτερον ἐκτός σου, Θεὸν οὐ γινώσκομεν.</p> <p>Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος. Κηρύττει σου Πάτερ, τὰ θαύματα νῦν, ἡ Μυρέων μεγίστη μητρόπολις, Λυκίων ἐπαρχία τε, καὶ πᾶσαι πατριάι, τὰς σὰς τερατουργίας, δι' ὧν πάντας ἐκ πόνων, θλιβερῶν ἐλυτρώσω, ἀξιοθαύμαστε Νικόλαε.</p> <p>Λιμὴν τῶν χηρῶν, καὶ Πατὴρ τῶν ὀρφανῶν, βοηθὸς τῶν ἐν θλίψει πανάριστος, πενθούντων παραμύθιον, ποιμὴν καὶ ὁδηγός, πάντων τῶν πλανωμένων, Νικόλαε ὑπάρχων, καὶ ἡμᾶς ἐκ κινδύνων, ταῖς σαῖς πρεσβεΐαις ἀπολύτρωσαι.</p>		<p>Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος. Φωτισμένος λαμπρὰ μέ βίο θεάρεστο, Τρισμακάριε, λύτρωσες μέ τὴν παρουσία σου, αὐτοὺς πού καταδικά- σθηκαν, νὰ θανατωθοῦν μέ ἄδικη ἀπόφαση, οἱ ὅποιοι κραύγαζαν στὸν Κύριο, τὸν Χριστό· Δέν γνωρίζουμε ἄλλον Θεὸν ἐκτός ἀπὸ σένα.</p> <p>Βλέποντας στοὺς οὐρανοὺς τώρα τὴν αἰώνια δόξα, καὶ ἀπολαμβάνοντας τὴν ἀνέκφραστη καὶ θεϊκὴ λάμψη μέ τίς ὀλοφάνερες φωτοχυσίες, σκέπασέ με μέ τὴν προ- στασία σου, Ὅσιε, ὑπηρέτη τοῦ Χριστοῦ πανσεβάσμιε.</p> <p>Θεοτοκίον. Γιὰ νὰ ἀναζητήσεις καὶ νὰ βρεῖς τὴ δική σου εἰκόνα, τὸν ἄνθρωπο, πού εἶχε καταχωθεῖ μέσα στὰ πάθη, Σω- τήρα, μένοντας ἀπαρατήρητος ἀπὸ τίς οὐράνιες Δυνά- μεις, σαρκωμένος ἀπὸ Παρθένο, ἐφανίσθηκες σ' αὐτοὺς πού σοῦ κραυγάζουν· Δέ γνωρίζουμε ἄλλο Θεό ἐκτός ἀπὸ σένα.</p> <p>Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος. Κηρύττει, Πάτερ, τώρα τὰ θαύματά σου ἡ πολὺ με- γάλη μητρόπολη τῶν κατοίκων τῶν Μύρων, καὶ ἡ ἐπαρχία τῶν κατοίκων τῆς Λυκίας· Μέ τὰ ὅποια λύτρω- σες ὅλους ἀπὸ θλιβεροὺς πόνους, ἀξιοθαύμαστε Νικό- λαε.</p> <p>Ὑπάρχοντας λιμάνι τῶν χηρῶν, Πατέρας τῶν ὀρφανῶν, βοηθὸς πανάριστος τῶν θλιβομένων, παρη- γοριά τῶν πενθούντων, ποιμένας καὶ ὁδηγός ὄλων τῶν πλανωμένων, Νικόλαε, λύτρωσε κι ἐμᾶς ἀπὸ τοὺς κιν- δύνους μέ τίς πρεσβεΐες σου.</p>
---	--	---

Μετέστης ἐκ γῆς, πρὸς αὐλοὺς σκηνάς, ἔνθα βλέπεις τὸ ἄφραστον κάλλος Χριστοῦ, Ἀγγέλων τοῖς στρατεύμασιν ἐφάμιλλος δειχθείς· διὸ σὺν Ἀποστόλοις, καὶ Μάρτυσι χορεύων, ἐκτενῶς τὸν Σωτῆρα, Πάτερ Νικόλαε ἰκέτευε.

Τριαδικὸν.

Συνάναρχα τρία, ὁμόθρονα μὲν, ἀμερίστου μιᾶς δὲ Θεότητος, δοξάζω αὐτεξούσια, τὰ πρόσωπα σαφῶς, δι' ἧς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, παρήχθην εἰς τὸ εἶναι, σὺν Ἀγγέλοις κραυγάζων, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ Κύριε.

Θεοτοκίον.

Βροτῶν σωτηρία, καὶ πάντων ἐλπίς, ἡ προφθάνουσα τάχος καὶ σώζουσα, οἰκτείρησον καὶ νῦν ἡμᾶς, βοῶμέν σοι Ἄγνη, τοὺς σὲ προσκαλουμένους, αἰεὶ ἐν περιστάσει προστασίαν γὰρ ἡμεῖς, μετὰ Θεὸν ἄλην οὐκ ἔχομεν.

Ωιδὴ ΣΤ'. Τῆς Θεοτόκου.

«Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν, ἐκμιμούμενος βοῶ, τὴν ζωὴν μου ἀγαθέ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σῶσόν με, Σωτῆρ τοῦ κόσμου, κράζοντα· Δόξα σοι».

Προστασία τῶν πιστῶν, ἀθυμούντων χαρμονή, εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς, ἔμπλησον πνευματικῆς, τοὺς δούλους σου, τοὺς πεποιθότας τῇ προστασίᾳ σου.

Οὐρανὸς ὁ λογικός, ὁ Ναὸς ὁ καθαρὸς, ἡ ἁγία Κιβωτός, ὁ τερπνότατος Θεοῦ, Παράδεισος, ἐν ᾧ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς ὑμνεῖσθω μοι.

Μετατέθηκες ἀπὸ τῆ γῆ πρὸς πνευματικὴς κατοικίαις, ὅπου βλέπεις τὸ ἀνεκδιήγητο κάλλος τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ ἀναδείχθηκες ἐφάμιλλος, ἴσος μὲ τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων. Γι' αὐτὸ, Πάτερ Νικόλαε, ἰκέτευε συνεχῶς τὸν Σωτῆρα πανηγυρίζοντας μαζί μὲ τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Μάρτυρες.

Τριαδικό.

Δοξάζω καθαρὰ τὰ τρία αἰώνια πρόσωπα στὸν ἴδιο θρόνο τῆς μιᾶς Θεότητος, πού δὲ διαιρεῖται καὶ εἶναι αὐτεξούσια· Διὰ τῆς ὁποίας ἦλθα ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία στὴν ὑπαρξη, κράζοντας μαζί μὲ τοὺς Ἀγγέλους· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶσαι, Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ἐσὺ ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ ἐλπίδα ὅλων, πού προφθάνεις γρήγορα καὶ μᾶς σώζεις, λυπήσου καὶ τώρα, σοῦ κραυγάζουμε, ἡμᾶς πού σέ προσκαλοῦμε πάντοτε σέ κάθε δυσκολία· Διότι ἡμεῖς δὲν ἔχουμε ἄλλη προστασία μετὰ τὸν Θεὸ ἐκτός ἀπὸ σένα.

ΣΤ'. Τῆς Θεοτόκου.

Μιμούμενος τὸν Προφήτη Ἰωνᾶ φωνάζω· Ἐλευθέρωσε, Ἀγαθέ, τὴ ζωὴ μου ἀπὸ τῆ φθορά, καὶ σῶσε, Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ἐμένα πού κράζω· Δόξα σοι.

Προστασία τῶν πιστῶν, χαρὰ τῶν λυπημένων, γέμισε ἀπὸ εὐφροσύνη καὶ χαρὰ πνευματικὴ τοὺς δούλους σου, πού ἔχουν πεποίθησι στὴν προστασία σου.

Ὁ λογικός οὐρανός, ὁ καθαρὸς ναός, ἡ ἁγία Κιβωτός (ἡ Θεοτόκος), ὁ παράδεισος ὁ τερπνότατος (πολύ χαρούμενος) τοῦ Θεοῦ, μέσα στὸν ὁποῖο ὑπάρχει τὸ δένδρο

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ὁ τῆς νίκης Νικόλαε στέφανος, σοῦ τῆ κορυφῆ ἀξίως ἐπιτέθειται, ὡς νικητῆς οὖν ἄριστος, τοὺς σὲ προσκαλουμένους διάσωσον.

Νεκρωθέντα με Μάκαρ τοῖς πταιίσμασι, καὶ ταῖς τῶν παθῶν τρικυμίαις ποντούμενον, ἐπιφανεῖς διάσωσον, πρὸς λιμένα τοῦ θείου θελήματος.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα, Μῆτερ ἀειπάρθενε τῆς σωτηρίας μου, καὶ σὲ προστάτιν τίθημι, τῆς ζωῆς ἀσφαλῆ τε καὶ ἄσειστον.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Νέος Ἀβραάμ, ἐδείχθης Νικόλαε, ὡς μονογενῆ υἱὸν προσάξας τὸν νοῦν, τῷ Δεσπότη σου, ἀναιμάκτους θυσίας προσφέρων ἀεὶ, κἀντεῦθεν εὐλογήθης ὡς φιλόξενος, Πάτερ, καὶ Τριάδος γέγονας, οἰκητήριον θεῖον καὶ ἄμωμον.

Ἐένα καὶ φρικτά, ἐργάζη τεράστια, ἐν πάσῃ τῇ γῆ, καὶ ἐν θαλάσῃ μακρὰν, κινδυνεύουσι, ταχυδρόμοις λιταῖς ἐφιστάμενος, ἀσθενούντων ἰατρός, καὶ πτωχευόντων τροφεύς, νίκης τε λαοῦ φερώνυμος, τοῦ πιστοῦ κατ' ἐχθρῶν ἀναδέδειξαι.

Ὅμματι νοός, προβλέπων τὰ μέλλοντα, δογμάτων ὀρθῶν, πάντας ἐνέπλησας, ὁμοούσιον, τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν καταγγείλας ἡμῖν, καὶ Ἀρείου τὴν μανίαν ἐξωλόθρευσας, στήλην ὀρθοδόξου

τῆς ζωῆς, ἃς ὑμνεῖται ἀπὸ μένα.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Τὸ στεφάνι τῆς νίκης, Νικόλαε, τοποθετήθηκε ἐπάξια ἐπάνω στό κεφάλι σου· ὡς ἄριστος νικητῆς λοιπόν διάσωσε, αὐτούς πού σέ προσκαλοῦν.

Ἐπειδὴ νεκρώθηκα, Μακάριε, ἐξ αἰτίας τῶν πταισμάτων μου καὶ καταποντίζομαι στίς τρικυμίες τῶν παθῶν, μέ τὴν ἐμφάνισή σου (τὴν παρουσία σου) διάσωσέ με στό λιμάνι τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Σ' ἐσένα ἀνέθεσα τίς ἐλπίδες τῆς σωτηρίας μου, Μητέρα, Παντοτεινὴ Παρθένε, κι ἐσένα βάζω (θεωρῶ) προστάτη τῆς ζωῆς μου ἀσφαλῆ καὶ ἀκλόνητο.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Νέος Ἀβραάμ ἀναδείχθηκες, Νικόλαε, διότι πρόσφερες ὡς μονογενῆ υἱὸ τό νοῦ σου στό Κύριό σου, προσφέροντας πάντοτε ἀναιμάκτες θυσίες, καὶ γι' αὐτό εὐλογήθηκες, Πάτερ, ὡς φιλόξενος, καὶ ἔγινες κατοικητήριο θεϊκό καὶ ἀμόλυντο τῆς Ἁγίας Τριάδας.

Πραγματοποιεῖς παράξενα καὶ φοβερά θαύματα σέ ὅλη τὴ γῆ καὶ μακριὰ στή θάλασσα ἐπεμβαίνοντας μέ τίς ἰκεσίες σου σέ ἀνθρώπους πού κινδυνεύουν καὶ ὁδοιποροῦν, ἀναδείχθηκες γιατρός τῶν ἀσθενῶν, τροφοδότης τῶν φτωχῶν, καὶ φορέας τοῦ ὀνόματος τῆς νίκης τοῦ πιστοῦ λαοῦ ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν.

Προβλέποντας τὰ μέλλοντα μέ τὰ πνευματικά μάτια γέμισες τοὺς πάντες μέ ὀρθὰ δόγματα, ἀναγγέλλοντας σ' ἐμᾶς, ὅτι ὁ Υἱὸς εἶναι ὁμοούσιος μέ τὸν Πατέρα, καὶ ἐξολόθρευσες τὴ μανία τοῦ Ἀρείου, προβάλλοντας τὰ

πίστεως, τὰ σεπτὰ σου προσθεῖς κατορθώματα.

Τριαδικόν.

Σέβω καί τιμῶ, Τριάδα ἀμέριστον, προσώποις τρισὶ διαιρουμένην ἀεί, ἐνουμένην δέ, τῇ οὐσίᾳ καὶ φύσει ὡς μίαν ἀρχήν, τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, πάντων κραταιῶς δεσπόζουσιν, καὶ τὸ πᾶν συντηροῦσαν ὡς βούλεται.

Θεοτοκίον.

Κλίνας οὐρανούς, ἐν μήτρᾳ σου Πάναγνε, Χριστὸς βουληθεῖς, ὅλος ἐσκήνωσεν· οὐ γὰρ ἔφερε, τῶν ἰδίων χειρῶν τὸ πλαστούργημα, καθορᾶν ὑπὸ τοῦ πλάνου τυραννούμενον, ἦλθε δὲ ἐν δούλου σχήματι, τὸ ἀνθρώπινον γένος λυτρώσασθαι.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).

Κοντάκιον.

Ἐν τοῖς Μύροις Ἄγιε, ἱερουργὸς ἀνεδείχθης· τοῦ Χριστοῦ γὰρ Ὅσιε, τὸ Εὐαγγέλιον πληρώσας, ἔθηκας τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ λαοῦ σου, ἔσωσας τοὺς ἀθώους ἐκ τοῦ θανάτου· διὰ τοῦτο ἡγιάσθης, ὡς μέγας μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Οἶκος.

Ἀνυμνήσωμεν νῦν τὸν Ἱεράρχην ἄσμασι, τὸν ἐν Μύροις λαοὶ ποιμένα καὶ διδάσκαλον, ἵνα ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ ἐλλαμφθῶμεν· ἰδοὺ γὰρ ὥφθη ὅλος καθάρσιος, ἀκήρατος πνεύματι, Χριστῶ προσάγων θυσίαν ἄμωμον, τὴν εἰλικρινῆ καὶ Θεῶ εὐπρόσδεκτον, ὡς ἱερεὺς κεκαθαρμένος τῇ ψυχῇ

σεβάσμαί σου κατορθώματα.

Τριαδικό.

Σέβομαι καί τιμῶ Τριάδα ἀχώριστη, ἡ ὁποία πάντοτε διαιρεῖται σὲ τρία πρόσωπα, εἶναι ὅμως ἐνωμένη ὡς πρὸς τὴν οὐσίᾳ καὶ τῇ φύσει, ὡς μία ἀρχή, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἡ ὁποία κυριαρχεῖ σὲ ὅλα, καὶ συντηρεῖ τὰ πάντα, ὅπως θέλει.

Θοτοκίο.

Ἀφοῦ ἔκανε τοὺς οὐρανούς νά σκύψουν, Πάναγνη, κατοίκησε ὁ Χριστὸς ὁλόκληρος στὴν κοιλία σου θεληματικά· διότι δὲν ἀνεχόταν, νά βλέπει τὸ πλάσμα τῶν δικῶν του χειρῶν, νά τυραννιέται ἀπὸ τὸν πλάνο (τὸν διάβολο), καὶ ἦλθε μέ μορφή δούλου, γιὰ νά λυτρώσει τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).

Κοντάκιο.

Στά Μύρα, Ἄγιε, ἀναδείχθηκες ἱερουργός· Διότι, ἀφοῦ ἐκπλήρωσες τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, ἔθεσες τὴ ζωὴ σου στὴ διάθεση τοῦ λαοῦ σου, ἔσωσες τοὺς ἀθώους ἀπὸ τὸ θάνατο· Γι' αὐτὸ ἀγιάσθηκες ὡς μέγας μυσταγωγός τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Οἶκος.

Ἄς ἀνυμνήσουμε, λαοί, τώρα μέ ἄσματα τὸν Ἱεράρχη, τὸν Ποιμένα στά Μύρα καὶ διδάσκαλο, γιὰ νά φωτισθοῦμε ἐσωτερικά μέ τίς πρεσβείες του· Διότι νά, φάνηκε ὁλόκληρος ἐξαγνιστικός, καθαρὸς στό πνεῦμα, νά προσφέρει στό Χριστὸ τὴν ἀμόλυπτη θυσία, τὴν εἰλικρινῆ καὶ εὐπρόσδεκτη ἀπὸ τὸν Θεό, ὡς Ἱερέας κα-

καὶ τῆ σαρκί· ὅθεν ὑπάρχει ἀληθῶς, τῆς Ἐκκλησίας προστάτης, καὶ ὑπέρομαχος ταύτης, ὡς μέγας μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Συναξάριον.

Τῆ Στ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου, Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχοι. Ὁ Νικόλαος, πρέσβυς ὢν ἐν γῆ μέγας,
Καὶ γῆς ἀποστάς εἰς τὸ πρεσβεύειν ζέει.

Ἔκτη Νικόλεώ γε φάνη βιότοιο τελευτή.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασίαι.

Τῶν Χριστουγέννων. Πεζαί.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 60-62).

Ωιδὴ Ζ'. Τῆς Θεοτόκου.

«Ἡ κάμινος Σωτῆρ ἐδροσιζέτο, οἱ Παῖδες δὲ χορεύοντες ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ὁ Ὑψιστος Παράδεισον ἔμψυχον, Παστάδα τε Ἁγνὴ χαριτόπλοκον, χρυσόμορφον Πορφύραν, καὶ Οὐρανὸν σε ἀνέδειξε.

Στερέωσον τὸν νοῦν μου τρεπόμενον, τὸν λογισμὸν κλονούμενον ἔδρασον ἐν ἀσαλεύτῳ με πέτρα, τῆ σῆ σκέπη, Μητροπάρθενε.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

θαρισμένος ψυχικά καὶ σωματικά· Γι' αὐτό ὑπάρχει ἀληθινά προστάτης τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑπερασπιστῆς της, ὡς μέγας μυσταγωγὸς τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Συναξάριο.

Κατὰ τὴν ἕκτη αὐτοῦ τοῦ μηνός εἶναι ἡ Μνήμη τοῦ μεταξὺ τῶν ἁγίων Πατρὸς μας Νικολάου, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ὁ Νικόλαος πού στή γῆ ἦταν πρεσβευτῆς μεγάλος, καὶ τώρα πού ἔφυγε ἀπὸ τῆ γῆ, εἶναι θερμὸς στό νά πρεσβεύει.

Κατὰ τὴν ἕκτη τοῦ μηνός φάνηκε (συνέβη) τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ Νικολάου.

Μέ τίς ἅγιες πρεσβεῖες του, Θεέ, ἐλέησε καὶ σῶσε μας. Ἀμήν.

Καταβασίες

Τῶν Χριστουγέννων. Οἱ πεζές.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 60-62).

Ὠδὴ Ζ'. Τῆς Θεοτόκου.

Τό καμίνι, Σωτήρα, δροσιζόταν, καὶ οἱ νέοι πανογυρίζοντας ἔψαλλαν· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Κύριε, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Ὁ Ὑψιστος, Ἁγνή, σέ ἀνέδειξε παράδεισο ἔμψυχο καὶ νυφικό θάλαμο χαριτόπλεκτο (πλεγμένο μέ χάρι), χρυσόμορφο Πορφύρα καὶ Οὐρανό.

Στερέωσε τὸν νοῦ μου πού μεταβάλλεται, τὸν λογισμό μου πού κλονίζεται, στήριξέ με στήν ἀσάλευτὴ πέτρα, στή δική σου σκέπη, Μοτέρα Παρθένε.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ευρῶ πειρασμῶν περιπέπτωκα δεινῶς κατα-
κεντούμενος, καὶ πύλαις ἄδου προσεπέλασα, ταῖς
ἀθυμίαις βαλλόμενος· σῶσόν με πρεσβείαις σου
Μάκαρ, καὶ ἀνάστησον ψάλλοντα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ
Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Αδύτου φωτὸς ταῖς ἀϋλοῖς ἀστραπαῖς
περιλαμπόμενος, τοὺς ἐν τῷ σκότει τῶν θλίψεων,
κεκακωμένους ἐξάρπασον, καὶ πρὸς φωτισμὸν
εὐφροσύνης, καθοδήγησον ψάλλοντας· Εὐλογητὸς
εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Δυσώπει Χριστόν, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν
Θεογεννήτρια, τοὺς πεπραμένους δεινοῖς
πταίσμασι, καὶ ταῖς ἀπάταις τοῦ ὄφραως, αἵματι
αὐτοῦ τῷ τιμίῳ, ἀναρρύσασθαι ψάλλοντας·
Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Παντοίων χαλεπῶν τε νοσημάτων, ἱατρὸς
πανάριστος Πάτερ Νικόλαε, φανείς, τῆς ψυχῆς
μου τὴν ἀσθένειαν, ἰασάμενος παράσχου
εὐρωστίαν βοᾶν· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς
εἶ.

Ῥυσάμενος τοὺς πάλαι στρατηλάτας, ἐκ
θανάτου, Ἄγιε, τούτους διήγειρας, ὕμνεῖν, καὶ
δοξάζειν τὸν Σωτῆρα Χριστόν, μετὰ πίστεως
θερμῆς καὶ ἀνακράζειν σοι· Σὲ ἀνευφημοῦμεν,
σοφὲ ὡς εὐεργέτην.

Σοφίας τῷ ἤρι πλησιάσας, μυστικῶς τὰ χεῖλη
σου Πάτερ Νικόλαε, κρουνοὺς ἀμβροσίας ἔνθεν

Ἐπεσα ἐπάνω στό ξυράφι τῶν πειρασμῶν τραυματι-
ζόμενος φοβερὰ, καὶ πλησίασα στίς πύλες τοῦ ἄδη χτυ-
πημένος ἀπὸ τίς θλίψεις· Σῶσε με μέ τίς πρεσβείες σου,
Μακάριε, καὶ ἀνάστησέ με, γιὰ νὰ ψάλλω· Εἶσαι ἄξιος
δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Περιβαλλόμενος λαμπρὰ ἀπὸ τίς ἄυλες λάμπεις τοῦ
ἀβασίλευτου φωτὸς, ἄρπαξε τοὺς κακοποιημένους στό
σκοτάδι τῶν θλίψεων, καὶ ὁδήγησέ τους πρὸς τό φωτι-
σμό τῆς σωφροσύνης, γιὰ νὰ ψάλλουν· Εἶσαι ἄξιος δο-
ξολογίας ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας.

Θεοτοκίον.

Ἰκέτευε τὸν Χριστό, τὸν Υἱό σου, Θεογεννήτρια,
αὐτούς πού πουλήθηκαν ὡς δοῦλοι στὰ φοβερὰ πταί-
σματα, καὶ στίς ἀπάτες τοῦ διαβόλου, νὰ τοὺς
ἀπολυτρώσει μέ τό τίμιό του αἷμα, γιὰ νὰ ψάλλουν· Εἶ-
σαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἐπειδὴ ἀναδείχθηκες, Πάτερ Νικόλαε, ἱατρὸς πανά-
ριστος κάθε εἴδους καὶ δύσκολων νοσημάτων, ἀφοῦ θε-
ραπεύσεις τὴν ἀσθένεια τῆς ψυχῆς μου, δός μου δύναμη
νὰ φωνάζω· Θεέ τῶν πατέρων, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ἀφοῦ γλύτωσες ἀπὸ τὸν θάνατο τοὺς στρατηλάτες
παλαιὰ, Ἄγιε, τοὺς παρακίνησες (τούς ξεσήκωσες) νὰ
ὕμνοῦν καὶ νὰ δοξάζουν τὸν Σωτῆρα Χριστό μέ πίστη
θερμῆ, καὶ νὰ κραυγάζουν σ' ἐσένα· Σὲ ἐγκωμιάζουμε,
σοφέ, ὡς εὐεργέτην.

Ἀφοῦ πλησίασες τὰ χεῖλη σου, Πάτερ Νικόλαε, στό
δοχεῖο τῆς Σοφίας μυστηριωδῶς, ἀντλησες (ἐλαβες) ἀπὸ

ἦντλησας, ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον τοῖς λαοῖς ἐκβοῶν·
Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τριαδικόν.

Τριάς σὲ ἀνυμνοῦμεν τρισαγία, καὶ Μονὰς
τριλαμπεστάτη ὁμοούσιε, Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ
Πνεῦμα Ἅγιον· ἐν οἷς πάντες βαπτισθέντες
ἀναμέλπομεν· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἐκ πάντων δεχομένη τὰς δεήσεις, Θεοτόκε
πρέσβευε, τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, λυτρωθῆναι τῆς
κολάσεως, τοὺς τιμῶντάς σε κυρίως καὶ
κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς
εἶ.

Ωιδὴ Η'. Τῆς Θεοτόκου.

«Ὁν φρίττουσιν Ἄγγελοι, καὶ πᾶσαι στρατιαί,
ὡς Κτίστην καὶ Κύριον, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, δοξάσατε,
Παῖδες, εὐλογεῖτε Λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡς ἔμψυχος θάλαμος, καὶ ἔμπνους ἀλουργίς,
χλαμὺς ἀλουργόχροος, τῷ πάντων Βασιλεῖ,
ἐδείχθης Παρθένε, καὶ πορφύρα ἐξ ἧς, ἡ σὰρξ
συνεξυφάνθη, τοῦ Θεανθρώπου Λόγου.

Συνέλαβες Ἀχραντε, τὸν ἄπασαν δρακί, τὴν
κτίσιν συνέχοντα, ὡς Κτίστην καὶ Θεόν, ἀρρήτως
ἀφράστως, δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς, βροτὸν γεγονότα,
καὶ ὃ ἦν μὴ ἐκστάντα.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

ἐδῶ βρύσες ἀμβροσίας γιὰ χάρη τῶν λαῶν, ἀνώτερες
ἀπὸ μέλι καὶ κηρήθρα κραυγάζοντας· Θεὸ τῶν πατέ-
ρων, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Τριαδικό.

Σὲ ἀνυμνοῦμε, τρισαγία Τριάδα, καὶ Μονάδα τρίφω-
τη, ὁμοούσια, ὁ Πατέρας, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ ἅγιο Πνεῦμα·
Ἀφοῦ βαπτισθήκαμε στὸ ὄνομά σας, ψάλλουμε· Θεὸ τῶν
πατέρων, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Θεοτοκίον.

Δεχόμενη τίς δεήσεις ἀπὸ ὅλους, Θεοτόκε, πρέσβευε
στόν Υἱό σου καὶ Θεό, νά λυτρωθοῦν ἀπὸ τὴν κόλαση,
ἐκεῖνοι κυρίως πού σέ τιμοῦν καὶ κραυγάζουν· Θεὸ τῶν
πατέρων, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ῥδὴ Η'. Τῆς Θεοτόκου.

Αὐτὸν πού φρίττουν οἱ Ἄγγελοι καὶ ὅλα τὰ οὐράνια
στρατεύματα, ὡς Κτίστη καὶ Κύριο, ὑμνεῖτε τον ἱερεῖς,
δοξάστε τον νέοι, δοξολογεῖτε τον λαοί, καὶ
ὑπερυψώνετέ τον σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὡς ἔμψυχος θάλαμος καὶ ζωντανή πορφύρα, ὡς
χλαμύδα πορφυρόχρωμῃ ἀναδείχθῃκες Παρθένε, γιὰ
τόν πάντων Βασιλέα, καὶ πορφύρα ἀπὸ τὴν ὁποία
ὑφάνθῃκε ἡ σὰρκα τοῦ Θεανθρώπου Λόγου.

Συνέλαβες, Ἀμόλυντῃ, αὐτὸν πού κατέχει στήν πα-
λάμῃ του ὅλῃ τὴν κτίσῃ, ὡς Κτίστης καὶ Θεός, ὁ ὁποῖος,
κατὰ τρόπο πού δέ λέγεται καὶ δέν ἐκφράζεται, γιὰ χά-
ρῃ μας ἔγινε ἄνθρωπος ὅπως ἐμεῖς, χωρὶς νά
ἀπομακρυνθεῖ ἀπ' αὐτό πού ἦταν.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ὡς εὐμενῆς καὶ συμπαθῆς, τοὺς ἐν βάθει
πειρασμῶν περισχεθέντας, ἐλευθέρωσον μάκαρ,
τῶν κατεχόντων δεινῶν, τὴν λύσιν βραβεύων
πρεσβείαις σου, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα, Χριστὸν
Ἱερομύστα.

Μυσταγωγὸς τῶν ὑπὲρ νοῦν, τῶν Ἁγίων
λειτουργὸς καὶ οὐρανίων, χρηματίζων θεόφρον
ἀρχιερεὺς τε πιστός, πταισμάτων τὴν ἄφεσιν
αἰτήσαι, παρὰ τοῦ Σωτῆρος, ἡμῶν Ἱεροφάντα.

Θεοτοκίον.

Ἐξασθενεῖ μου νῦν ὁ νοῦς, εἰς τὰ βάθη
ἐμπροσθῶν τῆς ἀτιμίας, ὡς ἐντεῦθεν ποικίλοις,
περιπαρῆναι κακοῖς· ἀλλὰ σὺ, Παρθένε,
θεράπευσον, τῷ τῆς ἀπαθείας, φωτὶ περιβαλοῦσα.

Ἁγίου. Δεύτερος.

Τάγματα Πατριαρχῶν καὶ Ἀποστόλων, Ἱερέων
τε Μαρτύρων δῆμοι, Προφητῶν ὁ σύλλογος, ἅπας
δῆμος τῶν Ἀσκητῶν, μακαρίζουσι τὴν θεῖαν
πολιτείαν σου· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς παρακαλοῦμέν
σε· Μὴ ἐλλίπης δυσωπῶν ἀεὶ τὸν Κύριον,
διαφυλαχθῆναι, ἡμᾶς ἐκ πάσης βλάβης.

Ἵψιστε Παμβασιλεῦ μεγαλοκράτορ, ταῖς
εὐχαῖς τοῦ Ὁσίου ποιμένος, τὴν ζωὴν εἰρήνευσον,
πάντων Λόγε Χριστιανῶν, χορηγῶν κατὰ
βαρβάρων εὐσεβεῖ βασιλεῖ, τὴν νίκη καὶ τὴν
ἰσχὺν δεόμεθα, ἵνα πάντες ἀεὶ ὑμνῶμεν τὸ κράτος
σου, καὶ ὑπερψῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς εὐνοϊκός καὶ συμπαθῆς, ἐλευθέρωσε, Μακάριε,
αὐτοὺς πού περιέπεσαν σέ βάθος πειρασμῶν, ἀπὸ τὰ
δεινά πού τοὺς κατέχουν, δίνοντας ὡς βραβεῖο τὴ λύση
ἀπ' αὐτὰ μέ τις πρεσβεῖες σου πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστό,
Μυσταγωγέ τῶν Μυστηρίων.

Ἵπάρχοντας μυσταγωγός αὐτῶν πού ὑπερβαίνουν
τόν νοῦ, λειτουργός τῶν ἁγίων καὶ οὐρανίων κατεχόμε-
νος ἀπὸ Πνεῦμα Θεοῦ, καὶ πιστός Ἀρχιερέας, ζήτησε
τὴν ἄφεση τῶν πταισμάτων μας ἀπὸ τό Σωτῆρα μας,
Ἱεροφάντα (ἐσύ πού ἱεουργεῖς καὶ φανερώνεις τὰ ἱερά).

Θεοτοκίο.

Ἐξασθενεῖ τώρα ὁ νοῦς μου, ἐπειδὴ περιέπεσε στὰ
βάθη τοῦ ἐξευτελισμοῦ, μέ ἀποτέλεσμα νά διατρυπηθῶ
γύρω-γύρω ἀπὸ ποκίλα δεινά· Ἀλλὰ ἐσύ, Παρθένε, θε-
ράπευσέ με, ἀφοῦ μέ περιβάλεις μέ τό φῶς τῆς
ἀπαθείας.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Τάγματα Πατριαρχῶν καὶ Ἀποστόλων, πλήθη
Ἱερέων καὶ Μαρτύρων, τό σύνολο τῶν Προφητῶν, ὅλη ἡ
πολιτεία τῶν Ἀσκητῶν, μακαρίζουν τὴ θεϊκὴ διαγωγή
σου· μαζί μέ αὐτοὺς κι ἡμεῖς σέ παρακαλοῦμε· Μὴν πα-
ραλείψεις νά ἰκετεύεις πάντα τὸν Κύριο, νά
διαφυλαχθοῦμε ἡμεῖς ἀπὸ κάθε βλάβη.

Ἵψιστε Βασιλιά τῶν πάντων μεγαλοδύναμε, μέ τις
εὐχές τοῦ Ὁσίου Ποιμένος (βοσκοῦ) εἰρήνευσε, Λόγε τοῦ
Θεοῦ, τὴ ζωὴ ὅλων τῶν χριστιανῶν, χορηγώντας στόν
εὐσεβεῖ βασιλιά τὴ νίκη κατὰ τῶν βαρβάρων, καὶ τὴ δύ-
ναμη, σέ παρακαλοῦμε, ὥστε ὅλοι νά ὑμνοῦμε τὴ δύνα-
μή σου, καὶ νά τὴν ὑπερψῶνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Φωτὶ ἔλλαμφθεις τῷ ἀπροσίτῳ, Πάτερ, τὰς ψυχὰς τῶν ἐν θλίψει ἀυγάσεις, διαλύων ἅπαντα, ζόφον σκοτούς τῶν πειρασμῶν, ἀπαστράπτων τε ἀκτῖνας εὐφροσύνης αἰεί, ἐν αἷς τηλαυγῶς καταλαμπόμενοι· Εὐλογεῖτω, βοῶμεν ἢ κτίσις τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικὸν.

Ζωὴν καὶ ζωὰς καὶ ἐν καὶ τρία φῶτα, τὴν Τριάδα πιστῶς ἀνυμνοῦμεν, πατρικαῖς ἐπόμενοι θεῖαις ὄντως ταῖς διδαχαῖς, τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, μεθ' ὧν εὐσεβοῦντες ἀναμέλψωμεν· Εὐλογεῖτω ἢ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Πράγματος ξενοπρεποῦς ἢ Βάτος τύπον, προεικόνισεν ἄχραντε Κόρη, καιομένη ἀφλεκτος, πάλαι ὄρει ἐν τῷ Σινᾷ, τὸ Μυστήριον τοῦ τόκου σου προγράφουσα· τὸ πῦρ γὰρ ἐν σοὶ τὸ τῆς Θεότητος, ἐνοικῆσαν, ἀλώβητόν σε τετήρηκε· διὸ σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τιμιωτέρα. (Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Τῆς Θεοτόκου.

«Τὴν ζωοδόχον Πηγὴν τὴν ἀέναον, τὴν φωτοφόρον Λυχνίαν τὴν πάγχρυσον, τὸν Ναὸν τὸν ἔμψυχον, τὴν Σκηνὴν τὴν ἄχραντον, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς τὴν πλατυτέρα, τὴν Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Ρεῖθρω τῆς σῆς με κατάρδευσον χάριτος, τῶν

Ἀφοῦ φωτίσθηκες, Πάτερ, ἐσωτερικά με τὸ ἀπρόσιτο, ἀπλησίαστο, φῶς, φωτίζεις τίς ψυχές, αὐτῶν πού βρῖσκονται σέ θλίψη, διαλύοντας κάθε ζοφερό (πυκνό) σκοτάδι τῶν πειρασμῶν, καὶ ἀστράφτοντας ἀκτῖνες εὐφροσύνης, μέσα στίς ὁποῖες ἄπλετα φωτιζόμενοι, νά φωνάζουμε· Ἄς δοξολογεῖ ἢ κτίση τὸν Κύριο, καὶ ἄς τὸν ὑπερυψώνει σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τριαδικό.

Μέ πίστη ἀνυμνοῦμε τὴν ἁγία Τριάδα ὡς ζωὴ καὶ ζωές, καὶ ἓνα καὶ τρία φῶτα, ἀκολουθώντας τῶν Πατέρων τίς πράγματι θεϊκές διδαχές, δηλαδή τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό καὶ τὸ ἅγιο Πνεῦμα· μαζί με αὐτούς δείχνοντας εὐσέβεια ἄς ψάλλουμε· ἄς εὐλογεῖ ἢ κτίση ὅλη τὸν Κύριο, καὶ ἄς τὸν ὑπερυψώνει σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

Ἡ Βάτος πού καιγόταν παραμένοντας ἀφλεκτὴ παλαιά στό ὄρος Σινᾷ, προεικόνισε τύπο παράξενου πράγματος προδιαγράφοντας τὸ μυστήριο τῆς γεννήσεώς σου· Διότι ἡ φωτιά τῆς Θεότητος, πού κατοίκησε μέσα σ' ἐσένα, σέ φύλαξε ἀβλαβῆ· Γι' αὐτό σέ ὑμνοῦμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα. (Σελ. 39-40).

Ῥοδὴ Θ'. Τῆς Θεοτόκου.

Ἐμεῖς οἱ πιστοὶ μεγαλύνουμε τὴ ζωοδόχο Πῶγὴ τὴν ἀστείρευτῶ αἰώνια, τὴ φωτοφόρο Λυχνία τὴν ὀλόχρυσῶ, τὸν Ναὸ τὸν ἔμψυχο, τὴ σκῶνῆ, τὴν κατοικία τὴν ἀμόλυντῶ, τὴν πλατυτέρα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ, τὴν Θεοτόκο.

Μέ τὸ ρεῦμα τῆς δικῆς σου χάρῶς πότισέ με, ἐμένα

συμφορῶν τῷ φλογμῷ φλογιζόμενον, καὶ δεινῶς τηκόμενον, Πηγὴ χαριτόβρυτε, τὸν Ποταμὸν ἢ τεκοῦσα τῶν χαρίτων, ἐξ οὗ ὁ πίνων διψήσει οὐδέποτε.

Ὡς τοῦ Νυμφίου ὠραϊόν τε θάλαμον, ὡς τοῦ Δεσπότη Παλάτιον ἔμψυχον, ὡς Πορφύραν πάγχρυσον, καὶ τερπνὸν Ἀνάκτορον, τοῦ Χριστοῦ Δέσποινα πάντων, καθικετεύοντά σε σῶσόν με.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Λαμπάσι τῆς χάριτος, θεόφρον φωτιζόμενος, καὶ φωστήρ εὐσεβείας, σαφῶς γενόμενος, τοὺς ἐν πειρασμοῖς διασώζεις, τοὺς ἐν βυθῷ θαλάσσης λυτροῦσαι, καὶ τρέφεις λιμώττοντας, παραδόξως Παμμακάριστε.

Ὁ ἐν Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς νῦν ἀυλιζόμενος, καὶ τὴν ἄφραστον δόξαν τρανῶς θεώμενος, ἐκ τῶν οὐρανίων ἀψίδων, τοὺς ὑμνητὰς τοὺς σοὺς ἐποπτεύεις, παθῶν ἐκλυτρούμενος, θεοφόρε παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν καὶ δύναμιν, καὶ Λόγον ἐνυπόστατον, τοῦ Πατρὸς Θεομητορ, Ἁγνὴ γεγέννηκας, ἐκ τῶν σῶν ἀχράντων αἱμάτων, τὸν ἑαυτῆς ναὸν προσλαβοῦσαν, καὶ τούτῳ καθ' ἔνωσιν, ἐνωθεῖσαν ἀδιάρρηκτον.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Χορεύσατε πνεύματι, πάντες φιλέορτοι, οὐρανοὶ εὐφραίνεσθε, Ὅρη τε καὶ Βουνοί,

πού φλογίζομαι ἀπὸ τῆ φλόγα τῶν συμφορῶν, καὶ λιῶνω φοβερά, Πηγὴ πού ἀναβλύζεις τὴ χάρη, ἢ ὅποια γέννησες τὸν Ποταμὸ τῶν χαρίτων, ἀπὸ τὸν ὅποιο ὅποιος πίνει, δέν θά διψήσει ποτέ.

Σῶσε μ' μένα πού σέ θερμοπαρακαλῶ, ὡς ὠραῖο θάλαμο τοῦ Νυμφίου, ὡς ἔμψυχο παλάτι τοῦ Κυρίου, ὡς Πορφύρα ὀλόχρυση καὶ χαρωπὸ Ἀνάκτορο τοῦ Χριστοῦ, Κυρία τῶν πάντων.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Φωτιζόμενος ἀπὸ τὰ φῶτα τῆς χάριτος, Θεοφώτιστε, καὶ ἀφοῦ ἔγινες σαφέστατα φωστήρας τῆς εὐσεβείας, διασώζεις, αὐτοὺς πού βρίσκονται μέσα σέ πειρασμούς, λυτρώνεις τοὺς εὐρισκόμενους στό βυθὸ τῆς θάλασσας, καὶ τρέφεις τοὺς πεινασμένους κατὰ τρόπο παράδοξο, Παμμακάριστε.

Ἐσύ πού τώρα ζεῖς στὸν παράδεισο τῆς ἀπολαύσεως, καὶ βλέπεις τὴν ἀνέκφραστη δόξα περιτράνα, ἀπὸ τίς οὐρανίες ἀψίδες, εἶθε νά ἐπιβλέπεις τοὺς ὑμνητῆς σου λυτρώνοντάς τους ἀπὸ τὰ πάθη, Θεοφόρε (φορέα τοῦ Θεοῦ) Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Γέννησες, Ἁγνή, τὴ Σοφία καὶ τὴ δύναμη καὶ τὸν προσωπικό Λόγο τοῦ Πατρὸς, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ προσέλαβε (ἢ Σοφία) ἀπὸ τὰ δικά σου ἀγνά αἱματὰ τὸ δικό της ναό, καὶ ἐνώθηκε μέ αὐτόν τό ναό μέ ἔνωση ἀδιάσπαστη.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Χορέψτε πνευματικά ὅλοι οἱ φιλέορτοι (οἱ φίλοι τῶν ἐορτῶν), οἱ οὐρανοὶ νά εὐφραίνεσθε, καὶ τὰ ψηλά ὄρη,

Ἐκκλησίαι, καὶ Παρθένων, Ἀσκητῶν τε χοροί,
φαιδρῶς ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ Παμμακάροϋ, ἐν ἣ
συνελθόντες, τὸν Σωτῆρα μεγαλύνωμεν.

Ψαλάτωσαν ὕμνοις, τὰ πέρατα ἅπαντα,
ἐγκωμίων στέμμασι, πάντες τὴν κορυφὴν
Νικολάου, τοῦ θείου κοσμοῦντες σαφῶς, τοῦ
θεράποντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, δι' οὗ ἐκ παθῶν τε
καὶ κινδύνων λυτρωθείημεν.

Ὡς ἄξιον δέχου, τὸν ὕμνον Νικόλαε, τοῦ
μικροῦ πονήματος, τούτου ὡσπερ Χριστός,
προσεδέξατο τῆς χήρας τὰ δύο λεπτά· μὴ βδελύξη
τὴν ἐγγείρησιν· ποθῶν οὐ κομπάζων γάρ,
Τρισμάκαρ, κατετόλμησα.

Τριαδικόν.

Ἐνίζεταί ὁμοουσίῳ θελήματι, ἡ Τριάς
μερίζεται, πάλιν προσωπικῶς ἀμερίστως,
συντηροῦσα τὸ κράτος αἰεί, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ
Πνεῦμα τὸ ζῶν, ὁ εἷς τρισυπόστατος Θεός, ὃν
μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Διέσωσται πᾶσα, ἡ κτίσις τῷ τόκῳ σου, καὶ
ἀφείλε Κύριος, θρῆνον καὶ ὀδυρμόν, καὶ πᾶν
δάκρυον, ἐκ παντὸς προσώπου Ἄγνή, Θεοτόκε
παναμώμητε ἐν σοί, καὶ ἡμεῖς τὰς ὀφειλάς
ἀποδιδόαμεν.

Μικρά Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

καὶ τὰ χαμηλά βουνά, καὶ οἱ Ἐκκλησίες, καὶ τὰ πλήθη
τῶν Παρθένων καὶ τῶν Ἀσκητῶν, μέ φαιδρότητα, κατὰ
τὴ μνήμη τοῦ Παμμακάριστου, κατὰ τὴν ὁποία συγκεν-
τρωμένοι μεγαλύνουμε τὸν Σωτῆρα.

Ἄς ψάλλουν μέ ὕμνους ὅλα τὰ πέρατα στολιζοντας
φανερά ὅλοι μέ τὰ στεφάνια τῶν ἐγκωμίων τὴν κορυφὴ
(τὴν κεφαλὴ) τοῦ θεϊκοῦ Νικολάου, τοῦ ὑπηρέτου τοῦ
Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου εἶθε νὰ λυτρωθοῦμε
καὶ ἀπὸ πάθη καὶ ἀπὸ κινδύνους.

Δέξου, Νικόλαε, ὡς ἀντάξιό σου, τὸν ὕμνο αὐτοῦ τοῦ
μικροῦ ποιήματος, ὅπως ἀκριβῶς ὁ Χριστός δέχθηκε τὰ
δύο λεπτά τῆς χήρας· Μὴν ἀποστραφεῖς αὐτὴ τὴν προ-
σπάθειά μου· Διότι ἔκανα τό τόλμημα αὐτό, Τρισμακά-
ριστε, ἀπὸ πόθο γιὰ σένα, καὶ ὄχι ἀπὸ κομπασμό (ἀπὸ
ὑπερηφάνεια).

Τριαδικό.

Ἡ ἁγία Τριάδα μέ τό θέλημα τῆς ἴδιας οὐσίας γίνε-
ται ἕναν, διαχωρίζεται ὅμως ὡς πρός τὰ πρόσωπα, χω-
ρίς νὰ διαιρεῖται, διατηρώντας τὴ δύναμη πάντοτε ὁ Πα-
τέρας, ὁ Υἱὸς καὶ τό ζωντανό Πνεῦμα, ὁ ἕνας τριπρο-
σωπος Θεός, τὸν ὁποῖο μεγαλύνουμε.

Θεοτοκίον.

Διασώθηκε ὅλη ἡ κτίση μέ τὴ γέννησή σου, καὶ
ἀφαίρεσε ὁ Κύριος τό θρῆνο καὶ τό γοερό κλάμα, καὶ
κάθε δάκρυ ἀπὸ κάθε πρόσωπο διὰ μέσου σου, Ἄγνή
Θεοτόκε ἀμόλυντη, καὶ ἡμεῖς τώρα σοῦ ἀποδίδουμε τίς
ὀφειλές (τό χρέος).

Μικρὴ Συναπτή.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40).

<p>Ἐξαποστειλάρια.</p> <p>Τὸν μέγαν ἀρχιποίμενα, καὶ Ἱεράρχην ἅπαντες, τὸν πρόεδρον τῶν Μυρέων, Νικόλαον εὐφημοῦμεν· πολλοὺς γὰρ ἄνδρας ἔσωσεν, ἀδίκως θνήσκειν μέλλοντας, καὶ Βασιλεῖ ὀπτάνεται, σὺν Ἀβλαβίῳ κατ' ὄναρ, λύων τὴν ἄδικον ψῆφον.</p> <p>Μεγάλως σε ἐδόξασεν, ἐν θαύμασιν ὁ Κύριος, καὶ ζῶντα καὶ μετὰ τέλος, Νικόλαε Ἱεράρχα· τίς γὰρ ἐξ ὅλης πίστεως, μόνον ἐπεκαλέσατο, τὸ ἅγιόν σου ὄνομα, καὶ οὐκ εὐθὺς εἰσηκούσθη, θερμὸν προστάτην εὐρών σε;</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Σοφίαν ἐνυπόστατον, καὶ Λόγον ὑπερούσιον, καὶ ἰατρὸν τῶν ἀπάντων, Χριστὸν τεκοῦσα Παρθένε, τὰ ἔλκη καὶ τὰ τραύματα, τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον, τὰ χαλεπὰ καὶ χρόνια, καὶ τῆς καρδιάς μου παῦσον, τὰς ἀπρεπεῖς ἐνθυμήσεις.</p> <p>Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).</p> <p>Τροπάρια.</p> <p>Τῆς Ἐκκλησίας τὰ ἄνθη, περιϋπτάμενος, ὡς νεοττὸς τῆς ἄνω, καλιᾶς τῶν Ἀγγέλων, Νικόλαε τρισμάκαρ, κράζεις αἰεὶ, πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, τῶν ἐν ἀνάγκαις κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ λυτροῦσαι ταῖς πρεσβεΐαις σου.</p> <p>Τῆς ἱερᾶς διπλοῖδος, τὴν ὠραιότητα, ταῖς πρακτικαῖς εἰργάσω, ἀρεταῖς λαμπροτέραν, Πάτερ</p>		<p>Ἐξαποστειλάρια.</p> <p>Τὸν μεγάλο Ἀρχιποίμενα (ἀρχιεπίσκοπο) καὶ Ἱεράρχην ὅλοι ἐγκωμιάζουμε, τὸν πρόεδρο τῶν κατοίκων τῶν Μυρέων, τὸν Νικόλαο· διότι ἔσωσε πολλοὺς ἀνθρώπους πού ἐπρόκειτο νὰ πεθάνουν· καὶ ἐμφανίσθηκε στὸν βασιλιά καὶ στὸν Ἀβλάβιο στό ὄνειρο, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀνακληθεῖ ἡ ἄδικη καταδικαστικὴ ἀπόφαση.</p> <p>Πολύ σέ δόξασε μὲ θαύματα ὁ Κύριος καὶ στὴ ζωὴ καὶ μετὰ τὸν θάνατο, Ἱεράρχα Νικόλαε· Διότι ποιὸς ἐπικαλέσθηκε μόνο τὸ ἅγιο ὄνομά σου μὲ ὅλη τὴν πίστη του, καὶ δὲν εἰσακούσθηκε ἀμέσως, βρίσκοντάς σε θερμὸ προστάτη;</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐπειδὴ γέννησες τὸν Χριστό, τὴν προσωπικὴ Σοφία καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τὴ φύση, καὶ εἶναι ἰατρός ὅλων, Παρθένε, θεράπευσε τὰ ἔλκη καὶ τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου, τὰ δύσκολα καὶ χρόνια, καὶ παῦσε τοὺς ἀπρεπεῖς λογισμοὺς τῆς καρδιάς μου.</p> <p>Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43).</p> <p>Τροπάρια.</p> <p>Πετώντας γύρω ἀπὸ τὰ ἄνθη τῆς Ἐκκλησίας, ὡς νεοσσός (ὅπως τὸ πουλάκι) τῆς οὐράνιας φωλιᾶς τῶν Ἀγγέλων, Νικόλαε τρισμακάριστε, κράζεις πάντα πρὸς τὸν Θεὸ γιὰ ὅλους ἐμᾶς, πού βρισκόμαστε σὲ ἀνάγκες, κινδύνους καὶ πειρασμοὺς, καὶ μᾶς λυτρώνεις μὲ τίς πρεσβεΐες σου.</p> <p>Τῆς ἱερῆς στολῆς σου τὴν ὠραιότητα μὲ τίς πρακτικὲς ἀρετὲς τὴν ἔκανες λαμπρότερη, Πάτερ πού φέρεις τόν</p>
---	--	--

θεοφόρε· ὅθεν ἡμῖν, ἱερουργεῖς τὰ τεράστια, τῶν ἀοιδίμων θαυμάτων ἱερουργέ, τῶν δεινῶν ἡμᾶς λυτρούμενος.

Τῶν ἀθεάτων τὰ κάλλη, περιεχόμενος, τὴν φοβεράν ἐκείνην, κατενόησας δόξαν, Ἄγιε ἁγίων· ὅθεν ἡμῖν, τὰ οὐράνια λόγια, τῶν ἀειζῶων ἐκείνων θεωριῶν, ἀναγγέλλεις Ἰερώτατε.

Ὡς ἐν ὄνειρῳ ἐπέστης, τῷ εὐσεβεῖ Βασιλεῖ, καὶ τοὺς δεσμώτας, Πάτερ, ἐκ θανάτου ἐρρύσω, πρέσβευε ἀπαύστως, ὅπως καὶ νῦν, ταῖς εὐχαῖς σου ῥυσθείημεν, ἐκ πειρασμῶν καὶ κινδύνων καὶ ὀδυνῶν, οἱ ἀξίως εὐφημοῦντές σε.

Δόξα...

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, σκιρτήσωμεν ἐόρτια, καὶ χορεύσωμεν ἀγαλλόμενοι, τῇ ἐτησίῳ πανηγύρει τοῦ θεοφόρου Πατρός· Βασιλεῖς καὶ Ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὸν δι' ὄνειρου φρικτῆς ἐπιστασίας, Βασιλέα πείθοντα, ἀναιτίους κρατούμενους τρεῖς, ἀπολῦσαι στρατηλάτας, ἀνυμνεῖτωσαν. Ποιμένες καὶ Διδάσκαλοι, τὸν τοῦ καλοῦ Ποιμένος, ὁμόζηλον Ποιμένα, συνελθόντες εὐφημήσωμεν. Οἱ ἐν νόσοις τὸν ἰατρόν, οἱ ἐν κινδύνοις τὸν ῥύστην, οἱ ἀμαρτωλοὶ τὸν προστάτην, οἱ πένητες τὸν θησαυρόν, οἱ ἐν θλίψει τὴν παραμυθίαν· τὸν συνοδίτην οἱ ὁδοιπόροι, οἱ ἐν θαλάσῃ τὸν κυβερνήτην, οἱ πάντες τὸν πανταχοῦ θερμῶς

Θεοῦ ἐπάνω σου· Γί' αὐτό γιὰ χάρη μας λειτουργεῖς (πραγματοποιεῖς) τὰ μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ ἄξια ὕμνων θαύματά σου, ἱερουργέ, λυτρώνοντας μας ἀπὸ τὰ δεινά.

Περιφερόμενος μέσα στὰ κάλλη τῶν ἀοράτων πραγμάτων κατανόησες, Ἄγιε τῶν ἁγίων, τὴ φοβερὴ ἐκείνη δόξα τοῦ Θεοῦ· Γί' αὐτό μᾶς διδάσκεις, Ἰερώτατε, τὰ οὐράνια λόγια τῶν αἰώνιων ἐκείνων ἐμπειριῶν, δηλαδὴ τῶν πραγμάτων πού εἶδες.

Ὅπως παρουσιάσθηκες σέ ὄνειρο στὸν εὐσεβῆ βασιλιά, καὶ γλύτωσες, Πάτερ, τοὺς φυλακισμένους ἀπὸ τὸν θάνατο, πρέσβευε καὶ τώρα ἀκατάπαυστα, νὰ γλυτώσουμε μέ τίς εὐχές σου ἀπὸ πειρασμούς καὶ κινδύνους καὶ πόνους, ἐμεῖς πού σέ ἐγκωμιάζουμε, ὅπως σοῦ ἀξίζει.

Δόξα ...

Ἄς σαλπίσουμε μέ τὴ σάλπιγγα τῶν ὕμνων, ἄς σκιρτήσουμε ἐορταστικά, καὶ ἄς χορέψουμε μέ ἀγαλλίαση, κατὰ τὴν ἐτήσια μνήμη τοῦ θεοφόρου Πατρός. Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες ἄς τρέχουν μαζί, καὶ ἄς ἀνυμνοῦν ἐκείνον πού μέ φοβερὴ παρουσία σέ ὄνειρο ἔπειθε τὸν βασιλιά, νὰ ἀπολύσει τοὺς τρεῖς ἀθῶους φυλακισμένους στρατηλάτες. Ποιμένες καὶ Διδάσκαλοι ἄς συγκεντρωθοῦμε, καὶ ἄς ἐγκωμιάσουμε τὸν Ποιμένα, πού εἶχε τὸν ἴδιο ζῆλο μέ τὸν Καλὸ Ποιμένα (Χριστό). Αὐτοὶ πού ἀσθενοῦν τὸν ἰατρό, αὐτοὶ πού κινδυνεύουν τὸν Λυτρωτή, οἱ ἀμαρτωλοὶ τὸν προστάτη, οἱ φτωχοὶ τὸν θησαυρό, οἱ θλιβόμενοι τὴν παραγορία, οἱ ὁδοιπόροι τὸν συνοδοιπόρο, οἱ θαλασσοπόροι τὸν κυβερνήτη, (ἐγκωμιάζοντας) λοιπὸν ὅλοι τὸν μέγιστον Ἰεράρχη, πού προφθάνει

προφθάνοντα, μέγιστον Ἱεράρχην, ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἶπωμεν· Πανάγιε Νικόλαε, πρόφθασον, ἔξελοῦ ἡμᾶς τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης, καὶ σῶσον τὴν ποιμνὴν σου ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν...

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος· Τὴν πόλιν τῆ ἄσειστον τό τεῖχος τό ἄρρηκτον τὴν ἀρραγῆ προστασίαν καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 51-52-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 53-54,-56).

Ἀπολυτίκια.

Τοῦ Ἁγίου

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας Διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε τῆ ποιμνῆ σου, ἢ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτήσω τῆ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῆ πτωχείᾳ τὰ πλούσια, Πάτερ Ἱεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστῶ τῶ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ.

Κοντάκιον.

Ἡ Παρθένος σήμερα, τόν προαιώνιον...

(30 Νοεμβρίου. Σελ. 306).

Ἀναγνώσματα.

παντοῦ θερμά (στοργικά), ἄς ποῦμε τὰ ἐξῆς: Πανάγιε Νικόλαε, πρόφθασε, ἔλα γρήγορα, βγάλε μας ἀπὸ τὴν παροῦσα ἀνάγκη, καὶ σῶσε τὴν ποιμνὴ σου (τό κοπάδι σου) μέ τίς ἰκεσίες σου.

Καὶ νῦν...

Σέ μακαρίζουμε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ σέ δοξάζουμε ἐμεῖς οἱ πιστοί, ὅπως ἔχουμε χρέος· Ἐσένα τὴν πόλη τὴν ἄσειστη, τό τεῖχος τό ἀκλόνητο τὴν προστασία πού δέ ραγίζει, καὶ τό καταφύγιο τῶν ψυχῶν μας.

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 51-52-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 53-54,-56).

Ἀπολυτίκια.

Τοῦ Ἁγίου

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πρότητος, Διδάσκαλο τῆς ἐγκρατείας σέ ἀνέδειξε στήν Ποίμνη σου (στό κοπάδι σου) ἢ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων· Γι' αὐτό ἀπέκτησες μέ τὴν ταπεινώση τὰ ὑψηλά, μέ τὴν πτωχείᾳ τὰ πλούσια. Πάτερ Ἱεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε στόν Χριστό τόν Θεό, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ.

Κοντάκιο.

Ἡ Παρθένος σήμερα, τόν προαιώνιον Λόγον...

(30 Νοεμβρίου. Σελ. 306).

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρός Ἐβραίους. (ΙΓ' . 17-21).

Ἀδελφοί, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες· ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι καὶ μὴ στενάζοντες· ἀλυσιτελὲς γὰρ ὑμῖν τοῦτο. Προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν· πεποιθᾶμεν γὰρ ὅτι καλὴν συνείδησιν ἔχομεν, ἐν πᾶσι καλῶς θέλοντες ἀναστρέφεται. Περισσότερος δὲ παρακαλῶ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν «τὸν ποιμένα τῶν προβάτων» τὸν μέγαν «ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου», τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν, καταρτίσαι ἡμᾶς ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ, ποιῶν ἐν ὑμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Λουκᾶν (ΣΤ' . 17-40).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἱ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὀχλούμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτηε ἄπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις

Ἀπόστολος.

Πρός Ἐβραίους. (ΙΓ' . 17-21).

Ἀδελφοί, πείθεσθε στοὺς προϊσταμένους σας καὶ ὑποτάσσεσθε σ' αὐτούς· διότι αὐτοὶ ἀγρυπνοῦν γιὰ τίς ψυχές σας, ἐπειδὴ θὰ ἀποδώσουν λόγο στὸν Χριστό γι' αὐτές· γιὰ νὰ κάνουν τὸ ἔργο αὐτὸ μὲ χαρὰ καὶ ὄχι στενάζοντας· διότι θὰ ἦταν ἀσύμφορο (ἐπιζήμιο) γιὰ σᾶς αὐτό. Προσεύχεσθε γιὰ μᾶς· Γιατί ἔχουμε καλὴ συνείδηση, θέλοντας σέ ὅλα νὰ συμπεριφερόμαστε καλά. Καὶ σᾶς παρακαλῶ περισσότερο νὰ τὸ κάνετε αὐτό, γιὰ νὰ ἐπανέλθω κοντά σας τὸ γρηγορώτερο· Καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης, πού ἀνέστησε ἀπὸ τοὺς νεκρούς τὸν μέγαν Ποιμένα (τὸν Βασκό) τῶν προβάτων, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ, γιὰ νὰ προσφέρει τὸ αἷμα του γιὰ τὴν αἰώνια διαθήκη, νὰ σᾶς καταρτίσει (νὰ σᾶς τελειοποιήσει) σέ κάθε ἔργο ἀγαθό, νὰ κάνετε τὸ θέλημά του, γιὰ νὰ κάνετε μέσα σας, αὐτὸ πού εἶναι ἀρεστὸ ἐνώπιόν του, μὲ τὴ μεσιτεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὸν ὅποιο ἀνήκει ἡ δόξα στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Λουκᾶν (ΣΤ' . 17-40).

Κατὰ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο στάθηκε ὁ Ἰησοῦς σέ τόπο πεδινό, καὶ συγκεντρώθηκε πλῆθος ἀπὸ Μαθητές του καὶ πολὺς λαὸς ἀπὸ ὅλη τὴν Ἰουδαία καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἀπὸ τὴν παράλια Τύρο καὶ Σιδῶνα, πού ἦλθαν γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν, καὶ νὰ θεραπευθοῦν ἀπὸ τίς ἀσθένειές τους, καὶ ὅσοι ἐνοχλοῦνταν ἀπὸ ἀκάθαρτα πνεύματα, καὶ θεραπεύονταν· Καὶ ὅλο τὸ πλῆθος ζητοῦσε νὰ τὸν ἀγγίξει, διότι δύναμη Θεοῦ ἔβγαине ἀπ'

παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἰᾶτο πάντας. Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἔλεγε· Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε. Μακάριοί ἐστε ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὀνειδίσωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χαίrete ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.

αὐτόν καὶ τοὺς θεράπευε ὅλους· Καὶ αὐτὸς ἀφοῦ ὑψωσε τὰ μάτια του στοὺς Μαθητές του ἔλεγε· Εἴσθε μακάριοι ἐσεῖς οἱ φτωχοί, διότι εἶναι δική σας ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μακάριοι εἴσθε, ὅσοι πεινᾶτε τώρα, διότι θὰ χορτάσετε. Εἴσθε μακάριοι, ὅσοι κλαῖτε τώρα, διότι θὰ γελάσετε. Εἴσθε μακάριοι, ὅταν σᾶς μισήσουν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν σᾶς ἀφορίσουν καὶ σᾶς ἐξυβρίσουν, καὶ βγάλουν τὸ ὄνομά σας ὡς κακό, γιὰ χάρη τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, πού ἐγινε ἄνθρωπος. Χαίrete ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ σκιρτήστε (χοροπηδήστε)· Διότι νά, ὁ μισθὸς σας θὰ εἶναι πολὺς στὸν οὐρανό.